

Dosarul nr. 1-2638/2022
20-1-234-09012013

S E N T I N Ț Ă
În numele legii

3 octombrie 2024
Chișinău

mun.

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)

în componența:

Președintelui ședinței, judecătorul
Grefierul

Olga Bejenari
Melisa Gaidanov

cu participarea:

Procurorilor

Alla Cazacu
și Olesea Botezatu

Reprezentantului părții vătămate

”EXIM TRANS” S.R.L.

Avocatului părții vătămate

Inculpatului

Apărătorului

Interpreților

Serghei Racoviță

Dorin Popescu

Serghei Cozlov

Boris Poiată

Valerian Ciobanu,

Liliana Vieru,

Tatiana Marin

și Nina Burujiu

examinând în ședința de judecată publică, în procedură generală, în limba română cu participarea interpretului, cauza penală de învinuire a lui:

Cozlov Serghei *****, născut la *****
IDNP *****
domiciliat în *****
angajat oficial în calitate de *****
căsătorit, cu un copil minor la întreținere,
cu studii superioare, supus militar,
fără grade de invaliditate și distincții speciale sau de stat,
nu se află la evidența medicului narcolog și/sau a medicului psihiatru,
de naționalitate rus, dar cetățean al Republicii Moldova și fără antecedente penale,

în comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 190 alin. (5) (*în redacția Codului penal republicat la 14 aprilie 2009, în vigoare de la 24 mai 2009, până la modificările operate ulterior prin Legea nr. 179 din 26 iulie 2018 în vigoare din 17 august 2018, prin Legea nr. 47 din 29 iulie 2022 în vigoare din 26 august 2022 și prin Legea nr. 136 din 6 iunie 2024, în vigoare din 7 septembrie 2024*) și 310 alin. (1) din Codul penal.

Procedura de citare legală, respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei penale: 9 ianuarie 2013 – 3 octombrie 2024 (*în examinare la judecătorul Olga Bejenari de la 6 octombrie 2022*).

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate și cercetate nemijlocit în ședință de judecată, instanța,

C O N S T A T Ă :

Privind fapta prejudiciabilă constatată.

1.1. *Potrivit rechizitoriului și a ordonanței de punere sub învinuire din 30 noiembrie 2012*, inculpatul **Serghei Cozlov** este acuzat că, în primăvara anului 2009, fiind directorul „Centrul de Comerț” S.A., urmărind scopul de profit, în circumstanțe necunoscute de organul de urmărire penală a confecționat factura „Invoice” cu nr. ***** din 26 martie 2008 în care este indicat felul mărfii și costul mărfii în valoare de 75 298,00 de dolari SUA.

Ulterior, în scopul realizării intențiilor sale a înaintat o cerere de chemare în judecată, privind încasarea datoriei în sumă de 75 298,00 dolari SUA de la „Exim Trans” S.R.L. iar în confirmarea cerințelor acțiunii, fiind parte în procesul civil indicat, a prezentat cu statut de probă actul ”Invoice” cu nr. ***** din 26 martie 2008 în care este indicat felul mărfii și costul mărfii în valoare de 75 298,00 dolari SUA.

Ulterior, după examinarea în fond a cauzei civile, s-a hotărât admiterea cerințelor exprimate de „Centrul de Comerț” S.A., cu încasarea sumei de 75 298,00 dolari SUA din contul „Trans Exim” S.A. în beneficiul „Centrul de Comerț” S.A..

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui *Cozlov Serghei* au fost încadrate juridic în temeiul art. 310 alin. (1) (*până la modificările operate prin Legea nr. 207 din 29 iulie 2016 în vigoare din 7 noiembrie 2016*) din Codul penal – ”falsificarea probelor”, adică pentru ”falsificarea probelor în procesul civil de către un participant la proces”.

1.2. Tot el, inculpatul **Serghei Cozlov**, *potrivit rechizitoriului și a ordonanței de punere sub învinuire din 30 noiembrie 2012*, mai este acuzat pentru că în primăvara anului 2009, fiind directorul societății comerciale “Centrul de

Comerț” S.A., având intenția însușirii surselor financiare din contul „Trans Exim” S.R.L. prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul unei pretinse datorii, știind cu certitudine că actul „Invoice,, cu nr. *****din 26 martie 2008, din care rezultă că marfa expediată de către „Magnum Management” L.L.C., cu sediul pe adresa: 1*****, din or. *****, în municipiul Chișinău din Rep. Moldova, la adresa destinatarului mărfii „MAXITECH-ST” S.R.L., valorează suma de 75 298,00 de dolari SUA ce nu corespunde realității, însă costul mărfii de fapt este de 52 690,00 dolari SUA, a prezentat și a confirmat veridicitatea documentelor prezentate în instanța de judecată din numele „Centrul de Comerț” S.A..

Prin urmare, după examinarea în fond a cauzei civile, ca temei fiind actul ”Invoice” cu nr. *****din 26 martie 2008, din care rezultă că marfa expediată de către „Magnum Management,, L.L.C, cu sediul pe adresa: *****, din or. ***** în municipiul Chișinău din Rep. Moldova, la adresa destinatarului mărfii ”MAXITECH-ST” S.R.L., valorează suma de 75 298,00 dolari SUA, s-a decis admiterea cerințelor „Centrul de Comerț” S.A., cu încasarea sumei totale de 75 298,00 de dolari SUA din contul „Trans Exim” S.R.L., iar hotărârea instanței de judecată a fost executată cu transmiterea sumei în cuantum de 75 298,00 de dolari SUA în contul lui “Centrul de Comerț” S.A..

De către procuror, acțiunile lui *Serghei Cozlov* au fost încadrate juridic în baza art. 190 alin. (5) din Codul penal – *escrocheria (în redacția Codului penal republicat la 14 aprilie 2009 și a Legii nr.277 din 18 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial la 24 februarie 2009, în vigoare de la 24 mai 2009, până la modificările operate ulterior prin Legea nr. 179 din 26 iulie 2018 în vigoare din 17 august 2018, prin Legea nr. 47 din 29 iulie 2022 în vigoare din 26 august 2022 și prin Legea nr. 136 din 6 iunie 2024, în vigoare din 7 septembrie 2024)*, adică pentru săvârșirea „*dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere în proporții deosebit de mari*”.

Privind procedura.

2.1. În ședință de judecată, inculpatul *Serghei Cozlov* și apărătorul ales *Boris Poiată*, care acționează în interesele inculpatului în temeiul mandatului avocațial nr. ***** (vol.II, f.d.13), precum și acuzatorul de stat au pledat pentru examinarea cauzei în ordine generală, deoarece inculpatul nu recunoaște vinovăția în comiterea infracțiunii.

În aceste condiții, în conformitate cu articolele 351 și 352 din Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală, în limba română cu participarea interpretului, în ședință publică, cu participarea inculpatului și a apărătorului ales.

Poziția inculpatului.

3.1. În ședință de judecată, fiind audiat, *inculpatul Serghei Cozlov* a declarat că semnătura îi aparține lui din volumul nr. II nr. *****, filele dosarului nr. 174-

179 și filele dosarului nr. 180-182, și susține declarațiile date anterior. Vrea să adauge suplimentar că anterior fostul său avocat, domnul Poiată a prezentat în calitate de corpuri delictive facturile „invoice” împreună cu CMR și costul mărfurilor, dar ar dori să atragă atenția instanței la aceea că din fiecare facturi prezentate CMR au fost în sumă mai mari de 100 de mii de dolari, iar el personal a adus această marfă cu transportul personal sau angajat din Rusia, în orașul Kaluga, unde compania „Samsung” a deschis o uzină de producere a mărfii sale. Mai accentuează atenția asupra unei facturi ”invoice” pentru procurarea mărfii în sumă de 176 mii de dolari, pe care solicită să o anexeze la dosar și dorește să atragă atenția la aceea că factura contestată în sumă de 75 de mii 298 dolari SUA, este cu 100 de mii de dolari mai mică decât factura pe care solicită să o anexeze. La fel, menționează că ei nu au adus această marfă din ASIA, din regiunea Sus-Est a Asiei prin orașul Hamburg, iar de acolo marfa a fost adusă în Republica Moldova și costul cheltuielilor a fost achitat din contul furnizorului, în cazul dat toate cheltuielile fiind puse pe seama primitorului mărfii, necătând la lipsa cheltuielilor de transport, costul facturilor depășește 100 de mii de dolari. Precizează că de către primitorul mărfii, la vamă marfa a fost vămuită la punctul Otaci-Tudora conform declarațiilor, iar din fiecare ”invoice” se achita taxa în mărime de 20 %. Aceiași marfă în aceeași cantitate, regulat o aducea de la același producător în adresa dealerilor moldoveni, când deja nu erau cheltuieli de transport suplimentar, iar costul „invoice”-urilor permanent depășea suma de 100 de mii de dolari. Menționează că în lipsa cauzei civile care a fost pierdută și în baza careia a fost prezentată cauza penală, instanța este în imposibilitate să examineze cauza penală în conformitate cu principiile, obiectivele multilaterale de care instanța trebuie să se conducă la examinarea fiecărei cauze, anume în această instanță, iar avocatul său a prezentat certificate eliberate despre cauze urgente, privind intervențiile chirurgicale pe care le-a suportat după examinarea cauzei civile, din care una din ele a avut loc în anul 2011, unde ca rezultat i-a fost scos un metru de intestine împreună cu appendix și o tumoare belingă, intervenția repetată pentru care a avut loc în anul 2014, ce denotă stresul pe care l-a suportat pe parcursul examinării cauzei civile. Astfel, imediat după pronunțare de către Curtea Supremă de Justiție a deciziei privind recunoașterea ”invoice”-ului în sumă de 75 de mii, 298 dolari SUA ca valabil și încasarea din contul pârâtului ”EXIM TRANS” S.R.L. a acestei sume cu titlu de compensare în ordine de regres, a fost citat la audierea sa la Procuratura Anticorupție, care a avut loc vara în anul 2011 la cererea ”EXIM TRANS” S.R.L., care l-a acuzat în falsificarea facturilor ”invoice”, iar după ce a prezentat Procuraturii Anticorupției decizia CSJ, Procuratura a renunțat de acuzațiile privind escrocheria, dar avocatul ”EXIM TRANS” S.R.L., în loc de a contesta ordonanța de refuz de pornire penală, s-a adresat repetat cu plângere la Procuratura Centru care a pornit urmărirea penală în privința sa, prin ce a fost

încălcând ordinul depunerii plângerilor în instanța ierarhic inferioară. Susține că din momentul efectuării achitării de către el în adresa furnizorului mărfii "MAGNUM MANAGEMENT" LLC cu titlu de reparare a prejudiciului în sumă de 75 mii 298 dolari SUA, au trecut 16 ani din momentul și când Procuratura a intentat cauza penală pe circumstanțele noi, au trecut 12 ani, însă termenul de prescripție pe cauza penală constituie 10 ani, astfel el ca jurist cu studii superioare nu înțelege faptul examinării prezentei cauzei penale în fond, or într-o ședință de judecată directorul Racoviță, la întrebarea sa unde se află facturile „invoice” în sumă de 52 mii 600 dolari SUA, acesta a răspuns că acest "invoice" se află în or. Hamburg, ce exclude posibilitatea efectuării expertizei privind autenticitatea acesteia, deoarece "invoce"-ul constituie unicul act care denotă costul mărfii, iar partea acuzării nu are temei reale pentru a-l învinui în prezentarea instanței de judecată a unei informații neveridice.

La întrebarea apărătorului a subliniat că după pronunțarea încheierii de către CSJ, acest litigiu a avut continuare, adică avocatul părâtului a contestat încheierea privitor la costul "invoice"-ului prin ordine de revizuire, dar completul de revizuire a menținut încheierea în vigoare și a recunoscut actul "invoice" ca fiind autentic.

La întrebările avocatului părții vătămate a indicat că actul „invoice” în sumă de 75 mii 298 dolari a fost prezentat de către el în original împreună cu pretenția în această sumă de la furnizorul "MANAGEMENT" LLC în toate instanțele judecătorești începând din prima instanță, Curtea de Apel Chișinău, Curtea Supremă de Justiție și Colegiul de revizuire, însă nici una din instanțele menționate nu a avut vreun dubiu privind autenticitatea acestei facturi reieșind din principiul egalității a tuturor în fața legii, necătând la studiile sale, or alături de dânsul, în calitate de inculpat trebuie să stea toți judecătorii care au recunoscut autenticitatea facturii. De asemenea, explică că a prezentat facturile în original în cadrul litigiului între S.A. „Centrul de Comerț” și S.R.L. „EXIM TRANS”, precizând că el nu are posibilitate să ia un exemplar unic de la furnizor, deoarece acesta mărturisește privind executarea obligațiilor asumate privind furnizarea mărfii, iar acest exemplar unic a fost expedit de către furnizor printr-o scrisoare recomandată din Hamburg către S.R.L. "MAXITEH ST", pentru familiarizare și repararea pagubei. Adaugă că doar după transferarea întregii sume prejudiciului în adresa furnizorului, de către juristul firmei S.R.L. „MAXITEH” Tudor Caterev, i-a dat aceste documente în mână și a fost de acord să înainteze o acțiune în ordine de regres privind repararea prejudiciului către S.R.L. "EXIMTRANS", el nu a fost în Germania, ci a fost bănuț în sustragerea mărfii și toate relațiile cu dânsul au fost întrerupte, iar transportatorul angajat de către S.R.L. „EXIM TRANS” a abandonat mijlocul de transport fără marfă și s-a ascuns în or. Berlin, pe când reprezentantul companiei "SAMSUNG" din or. Hamburg "MAGNUM MANAGEMENT,, a

reziliat cu el contractul în mod unilateral din cauza lipsei de încredere. Concretizează că marfa a fost vămuită în zona economică liberă pe portul din or. Hambrug și a fost deschis carnetul TIR cu nr. ***** și carnetul CMR ***** din 26 martie 2008 împreună cu actul "invoice" în sumă de 75 mii 298 dolari SUA. Totodată, nu a putut răspunde la întrebări din motiv că nu este dosarul civil, însă a subliniat că șoferul împreună cu mașina, care erau angajați de către "EXIM TRANS" S.R.L. pentru transportarea mărfii din Hamburg spre Chișinău și care au sustras marfa cu un set de acte, a avut "invoice" împreună cu ștampila vămii portului din or. Hambrug, iar ultimul și unicul exemplar a fost expediat în Chișinău pentru efectuarea achitării, adică factura "invoice"-ului a fost transmisă de furnizorul „MAGNUM MANAGEMENT”. De asemenea, nu este de acord ca în privința sa să fie încetat procesul în legătură cu expirarea termenului de prescripție, deoarece expirarea termenului de prescripție, nu constituie temei pentru a nu examina cauza, iar dacă dosarul civil nu este pierdut, roagă să fie prezentat instanței.

La întrebările procurorului a menționat că suma de 52 de mii 600 dolari SUA constituie sinecostul pentru producerea mărfii, însă cu acest preț, marfa nu se vinde, deoarece producătorul nu va primi nici un credit, iar în suma „invoice”-ului de 72 de mii dolari SUA, sunt următoarele cheltuieli: transportarea încărcăturii din Asia de Sud în portul din or. Hambrug, vămuirea mărfii în Zona Economică Liberă Hamburg, descărcarea și distribuirea mărfii în portul din or. Hamburg și arenda depozitelor în port împreună cu arenda oficiilor în același port cu achitarea angajaților, hamali, depozitari, contabil, managerelor de diferite nivele, incluzând și interesele financiare a întreprinderii principale „Samsung Electronic” cât și filialelor sale din Hamburg, dar la fel suma include achitarea costului transportării în Chișinău în sumă aproximativ 3000 de EURO, întrucât ei au efectuat transportarea în condițiile CPT și din acest motiv, lui nu-i sunt clare pretențiile S.R.L. "EXIM TRANS" privind încasarea sumei de 2700 EURO care trebuia să o achite furnizorul mărfii după aducerea mărfii din Hamburg în Chișinău, deoarece tranzacția nu a fost încheiată și serviciul nu a fost prestat. De asemenea, afirmă că în afara de factura "invoice" în sumă de 75 mii dolari, în adresa sa, din partea furnizorului a fost expediată și pretenția în aceeași sumă, însă în nici o instanță de judecată nu a contestat, iar suma de 52 de mii este pentru necesitățile interioare care rămân în Hamburg și acest act nicăieri nu a fost expediat, acest act fiind necesar pentru formarea prețului de vânzare de către dealeri în Chișinău. Relatează că acest caz de furt a avut loc în anul 2008, dar nu cunoaște dacă există finalitatea examinării cazului de furt în Germania și nu menține careva raporturi, iar din acest motiv nu a solicitat o careva informație. Mai explică că a transferat suma de 75 mii 298 dolari SUA despre care există confirmare bancară, plus la aceasta există și confirmarea privind faptul că careva mijloace bănești nu au fost restituite nici

parțial, nici integral, însă la moment nu are decizia Colegiului de revizuire, deoarece a rămas în dosarul dispărut, concluzionând că la momentul dat, cu "EXIM TRANS" S.R.L. nu sunt nici într-un litigiu, iar Procuratura nu a avut nici un temei pentru a transfera dosarul din raporturile civile în raporturi penale (vol.III, f.d.68-70).

Declarațiile părților vătămate în ședință de judecată.

4.1. *Reprezentantul părții vătămate „EXIM TRANS” S.R.L., Serghei Racoviță*, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în ședință de judecată a declarat că nu are careva relații de rudenie cu inculpatul și a indicat că nu-și amintește în ce lună, dar în anul 2008, a parvenit de la Cozlov o cerere pentru transportarea mărfurilor din Hamburg în Chișinău. Cererea pentru transportarea mărfii a primit-o managerul firmei doamna Olga, după care doamna Olga a găsit un camion de la o firmă din Letonia, care se numea "JA AUTO", care se presupune că a preluat marfa din Hamburg, în adresa firmei "MAXITEH", aceasta fiind într-o zi de vineri. La fel, luni când a venit la serviciu, a încercat să sune șoferul și stăpânul firmei transportatoare, dar a fost fără succes. Atunci a înțeles că s-a întâmplat ceva cu marfa și camionul, după care l-a informat pe domnul Cozlov și crede că domnul Cozlov a informat cumpărătorul mărfii, pentru ce s-au înțeles despre o întâlnire în oficiul firmei "EXIM TRANS" pentru a soluționa problema. A venit de la firma "MAXITEH" domnul Mardari și cineva din securitate cu domnul Cozlov, iar atunci s-au înțeles ca să facă careva acțiuni și din toate părțile ca sa poată găsi marfa. Astfel, s-au înțeles cu Cozlov ca sa transmită documentele cu care au fost pornite documentele din Hamburg pentru a se adresa la Interpol și atunci a primit "invoice"-ul, dar nu ține minte prin ce anume, însă copia facturii despre costul mărfii în sumă de 52 de mii de dolari 590, CMR în copii, i se pare că a primit și copia pașaportului șoferului, securitatea de la "MAXITEH". Mai afirmă că a discutat și au promis că se vor ocupa de firma din Letonia, să-i poată găsi și pentru a lua marfa de la ei. După câteva timp, domnul Cozlov, crede că a fost în discuție cu "MAXITEH" și i-a zis că nu este posibil de găsit firma din Letonia și le vor acționa în judecată pe ei, adică firma "EXIM TRANS", dar dacă nu doresc sa fie sancționați în judecată, le-au propus să-i dea bani cash 35 de mii de EURO și în așa caz încheie litigiul pe caz. El a refuzat, deoarece considera că trebuie să iasă la firma din Letonia, fiindcă nu ei sunt transportatori direcți, dar firma din Letonia de către care a fost semnat CMR despre preluarea mărfii din depozit. Această propunere a fost respinsă de domniile de la "MAXITEH" și domnul Cozlov, fiind sancționați în judecată. Vrea să remarce că la începutul înțelegerii au discutat cu domnul Cozlov și i-a comunicat că au găsit un camion pentru a încarca marfa din Hamburg, dar are dubii la acest camion că este din Letonia, fiindcă lituanienii pe vremea dată nu veneau în Republica Moldova cu camioanele încărcate, la care

domnul Cozlov l-a asigurat și încurajat ca să nu-i fie frică, deoarece în caz de careva probleme, „MAXITEH”, le poate rezolva că este o firmă foarte serioasă și totuși, până la urmă, dumnealor au luat decizia să se adreseze în instanță pentru întoarcerea prejudiciului de către firma ”EXIM TRANS” S.R.L.. Dat fiind faptul acesta, s-au trezit în judecată cu factura ”invoice” de 75 de mii 298 și în documente au fost impuse invoice de către domnul Cozlov cu suma de 75 de mii 298 de dolari. La momentul dat, pe ei nu îi interesa suma din invoice, fiindcă ei considerau ferm că marfa nu ei au preluat-o direct, dar a preluat-o transportatorul din Letonia, adică firma ”JA AUTO”, iar prima instanță și a doua au fost câștigate de către ei, însă a treia instanță, a anulat hotărârea primei și celei de a doua instanță având câștig de cauză „Centrul de Comerț”, după care au avut o revizuire, ca să poată într-un fel că suma e de 52 de mii 690 și nu de 75 de mii 298, dar cererea lor a fost respinsă, pentru că au prezentat suma din invoice în mărime de 52 de mii 690, dar „Centrul de Comerț” au prezentat actul ”invoice” original în suma de 75 de mii 298. Între timp s-au adresat la poliție ca să afle suma reală a invoice-ului cu care camionul a ieșit din vama Hamburg și s-a primit răspunsul din Hamburg că într-adevăr, invoice-ul la pornire a fost în suma de 52 de mii 590 de dolari și alte documente despre persoana făptașă, adică despre firma din Letonia, care în momentul dat nu mai exista deja și ce ține despre invoice în suma de 75 de mii 298 de dolari, a gândit că nu are rost să facă expertiză, fiindcă el poate să nu fie fals, deoarece era cu ștampila originală, iar firmele off-shore se gestionează din Republica Moldova și ștampilele sunt pe loc, încât în orice moment se poate de făcut un invoice.

La întrebările avocatului părții vătămate a specificat că firma ”EXIMTRANS” a participat în calitate de expeditor, ca intermediar între comandatar și transportator, adică firma trebuia să pună la dispoziție un camion, nu neapărat a firmei ”EXIMTRANS” pentru transportarea mărfii din Hamburg în Chișinău, iar camionul l-a găsit doamna Olga prin telefon, ea fiind managerul logist și i se pare că atunci a sunat singur transportatorul fiindcă anunțul despre transportare era în Geotrans, care este un site și a sunat transportatorul ”JA AUTO”. S-a mai referit la faptul că invoice-ul era original, deoarece ștampila era umedă și din Germania când au venit documentele, camionul s-a pornit cu invoice-ul cu suma 52 de mii 690 de dolari, fiindcă la acel moment știa că sunt 2 invoice-uri.

La întrebările procurorului a menționat că prin acțiunile inculpatului, dauna a fost adusă în mărime de 22 de mii 608 de dolari și vrea să menționeze că contractul de livrare de la Hamburg a fost CPT, adică în suma invoice-ului intră și suma pentru transportare, precum și suma dată, iar fiindcă nu a fost marfa transportată, ”Centrul de comerț” trebuia să o facă minus, adică suma de 2 mii 600 de EURO trebuia tot făcută minus, pentru că nu a fost transportată marfa ca până la urmă și suma pretenției către ei trebuia să fie mai mică cu 2600 de EURO. Afirmă

că a înțeles că a fost înșelat atunci când la sfârșitul cauzei civile a primit câștig de cauză firma "Centrul de Comerț", că suma diferă foarte mult, iar până atunci nu atrăgea atenția la suma din invoice, deoarece considera că nu ei trebuia să o restituie. Astfel, statuează că suma prejudiciului într-adevăr este una considerabilă, iar proprietarul mărfii transportate era "MAXITEH" din Chișinău, însă nu-și amintește dacă invoice-ul în suma de 75 de mii 298 dolari, a fost prezentat de către inculpat, dar își amintește că invoice-ul în original l-a văzut în ziua când a fost ședința revizuirii, concretizând că real banii au fost transferați în întregime firmei "Centrul de Comerț" a domnului Cozlov în sumă de 75 de mii 298 de dolari.

La întrebările apărătorului a indicat că domnul Cozlov trebuia să achite transportul în Chișinău cash, iar contractul a fost simplu, adică domnul Cozlov a venit în oficiu și a rugat ca ei să schimbe ceva în comandă pentru că atunci erau prieteni și contract cu firma din Letonia a avut. De asemenea, nu s-a adresat în ordine de regres către firma din Letonia, iar în momentul când a dorit să se adreseze către ei a scris scrisori la Asociația de Transport din Letonia și le-au zis că firma din Letonia nu mai există și cu managerul sau direct ce era el acolo nu se poate de găsit. De asemenea, în dosarul civil nu era stipulat invoice, deoarece domnul Cozlov l-a prezentat pe cel ireal de 75 de mii 298 de dolari, fiindcă la acel moment ei insistă că transportul nu ei direct l-au luat, ci l-au luat firma din Letonia care a semnat CMR care la momentul dat era contract pentru transportare și conform convenției CMR, dacă firma care ridică marfa semnează CMR și conform Convenției este contractul de transportare care răspunde pentru livrarea mărfii către cumpărător, iar invoice-ul de 52 de mii 69 de dolari a parvenit deja în procesul penal după ce a primit actele originale de la Procuratura din Germania care confirmă suma reală a invoice-ului pentru 52 de mii 690 sau 590 de dolari. Mai relatează că în anul 2010 i se pare că s-a adresat la CCCEC cu o cerere de a fi atras Cozlov la răspundere, însă nu-și amintește dacă a primit răspuns sau dacă a contestat, dar confirmă că a văzut ambele invoice-uri de 52 de mii 690 de dolari și de 75 de mii 298 de dolari, precizând că actul „invoice” îl întocmește vânzătorul mărfii, adică în cazul dat de "MAGNUM Manegment" din America.

La întrebările inculpatului a declarat că în comanda de transport nu au fost condițiile care le expune domnul Cozlov că firma „EXIM-TRANS” nu răspunde de marfă, dar nici nu a fost scris că „EXIM-TRANS” răspunde de marfă, însă n-au făcut expertiză cu privire la suma invoice-ului în suma de 75 de mii 298 de dolari, deoarece insistau pe aceeași versiune, deoarece ei nu au fost transportatori direcți, deoarece nu îi interesa suma invoice-lui la momentul dat și cu atât mai mult că ambele instanțe au dat câștig de cauză. De asemenea, cunoaște că nu se poate să ai conturi în Rep. Moldova dacă ai reședința în altă țară, iar condițiile de livrare sunt CPT, in conform 2000 și CPT includ prețul transportului în invoice, iar odată ce invoice-ul este pus de 75 de mii 298, includ și suma transportului de 2 mii 600 de

EURO. Afirmă că actul „invoice” de 52 de mii 690 de dolari dat este la vama din Hamburg de la care ei au primit toate actele inclusiv invoice, CMR și care acte care se trimit de la vama din Hamburg cu camionul, iar despre faptul că i-a propus suma de 35 de mii de EURO domnul Cozlov ca să i-o achite cash, a fost vorbită și față de companionul său Petrea Igor, însă nu are probe audio/video sau scrisori. A mai explicat că a primit invoice-ul de la Cozlov de 52 de mii 690 de dolari, dar aceasta nu a fost, deoarece a doua zi a prezentat invoice de 75 de mii 298 de dolari și la început toate aceste acte i le-a transmis Cozlov, fiindcă au discutat împreună cu serviciile de securitate de la ”MAXITEH”, ca să căute marfa prin Interpol și i-a dat inclusiv nr. de telefon de la un avocat din Germania, subliniind că actul cu 75 de mii 298 de dolari a fost prezentat în judecată peste 3 luni, dar recunoaște faptul că din dosarul civil din anul 2008 a urmat și dosarul penal din anul 2013.

La întrebarea instanței a concluzionat că pe parcursul examinării cauzei va înainta și acțiunea civilă (vol.III, f.d.48-51).

În ședința de judecată au mai fost audiați în calitate de martori:

5.1. Martorul *Alexandru Mardari*, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în ședință de judecată a declarat că nu are careva relații de rudenii cu inculpatul sau partea vătămată, iar din anul 2006 a activat în calitate de director la firma „MAXITEH” și își susține declarațiile date în instanță la volumul II, în filele dosarului nr. 151-152, iar suplimentar nu are ce adăuga.

La întrebările avocatului părții vătămate a precizat că lui Cozlov nu i-a transmis careva acte și nu confirmă actele din Hamburg din motiv că nu s-a ocupat cu așa ceva.

La întrebarea apărătorului a subliniat că de problemele juridice se ocupa domnul Teodor Caterev, după care a plecat în România.

La întrebările inculpatului a menționat că nu poate să spună așa ceva dacă domnul Teodor Caterev și „MAXITEH” a primit toate actele din partea furnizorului mărfii în Hamburg de la „Management” LLC pentru rezolvarea chestiunilor cu plata mărfii, din care televizoare „Samsung” cristal lichide ale firmei ”Samsung Electronic” și nu poate să-și aducă aminte dacă domnul Caterev Teodor a participat ca juristul său la compania „MAXITEH”, care era beneficiarul mărfii.

La întrebările procurorului a specificat că știe că îl cheamă Caterev Teodor, posibil fiind născut în anul ***** și a venit un an de zile în Moldova, a lucrat la ei la firmă, după care a plecat înapoi în România, iar dacă nu greșește, locuia în sectorul Ciocana în chirie și lucra prin procură, însă la moment nu are procura lui Caterev Teodor, din motiv că procura se păstrează un an de zile. A mai concluzionat că actele au fost transmise la firmă, iar după ce a plecat domnul

Caterev în România, nu s-au mai auzit, dar posibil Caterev locuiește la Cluj sau Timișoara (vol.III, f.d.55-56).

Potrivit declarațiilor oferite anterior de martor în fața instanței la data de 7 iunie 2017, pe care acesta le susține în continuare (vol.II, f.d.151-152), Alexandru Mardari prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în ședință de judecată mai declarase că nu este angajat în câmpul munii și este pensionar, dar știe pentru ce a fost invitat în ședință de judecată și pe inculpatul Cozlov Serghei îl cunoaște fiindcă a activat în calitate de director la firma "Maxiteh" S.R.L. și ei au avut contract de transportare a mărfii cu firma lui Cozlov, deoarece dumnealui transporta marfa în Rep. Moldova. De asemenea, afirmă că pe domnul Racoviță nu îl cunoaște și nu știe cine este, iar în mărturiile date de el, el susține tot ce a spus în timpul urmăririi penale, însă nu ține minte deja ce a mai fost, ca să nu dea mărturii false, dar susține tot ce a declarat anterior în declarațiile la faza de urmărire penală. La fel, își cere suze că nu ține minte, iar referitor la banii care i-au transferat lui Cozlov, susține că banii au fost posibil transferați altei firme, dar nu firmei lui Cozlov.

La întrebările procurorului a relatat a activat din anul 2006 până în anul 2016 la firma "Maxiteh" S.R.L., iar contracte de transpostare a mărfii cu firma lui Cozlov multe nu au fost, însă practic 60% din marfa primită de ei era transportată de către Cozlov. Mai explică că a fost marfă pe care Cozlov trebuia să o livreze în Rep. Moldova care nu a ajuns și ei s-au adresat cu o scrisoare către Cozlov, cu întrebarea privind unde este marfa care nu a ajuns, subliniind că marfa era în mărime de 75 000 de dolari SUA, iar întreprinderea a transferat banii pe contului firmei lui Cozlov integral, acesta fiind și motivul pentru care s-au adresat cu o scrisoare către Cozlov, ca să afle unde este marfa, iar documente pentru marfa livrată nu i-a dat lui Cozlov, inclusiv nici invoice nu i-a dat. A mai iterat că nu i-a transmis nici actul invoice el firmei lui Cozlov și nu își amintește dacă a avut careva întâlniri cu partea vatămată Racoviță.

La întrebarea părții vătămate a subliniat că nu a primit nici un document și nici nu a transmis nici un document.

La întrebările avocatului părții vătămate a menționat că s-a răspuns la întrebarea referitor la documnetele privind expedierea mărfii și invoice, însă nu ține minte în ce sumă era marfa, iar firma este lichidată și succesori a firmei nu este. De asemenea, nu ține minte în ce valută se transmiteau banii și nu știe la cine se poate adresa cu întrebări referitor la sumele de bani. Totodată, nu poate spune dacă firma "Magnum" este o firmă offshore, dar dontractul din partea firmei "MAGNUM" îl semna directorul firmei, pe care nu ține minte cum îl cheamă, însă notează că era manager care făcea legătura cu directorul firmei din străinătate, dar nu își amintește cum îl cheamă. A mai precizat că pe manager îl chema Vadim,

care facea legătură cu firma ”Magnum Management”, iar marfa care s-a pierdut, nu știe în ce preț era, deoarece nu el a pregătit-o și nici nu el a apreciat prețul, însă de mai multe ori a primit marfa de la firma ”Magnum Management”, concluzionând că este mai real descris în declarațiile date în timpul urmăririi penale.

La întrebările apărătorului a specificat că atunci când au fost probe că activa ca jurist domnul Caterev Tudor, el se ocupa de probleme juridice și i se pare că domnul jurist a fost la careva judecată, dar nu știe concret ce a fost, însă i se pare că pe cauze civile, dar nu este exclus că juristul a inițiat procedura de verificare a cazului, deoarece el se ocupa de toate documentele. A mai explicat că el poate să se încurce referitor la transmiterea banilor, adică el nu poate 100% spune că a fost așa, or poate a fost altei firme transmiși banii, adică nu pot spune concret, însă a statuat că a fost și în Germania furată marfa, iar toate materialele de când s-a lichidat firma, s-au dus în arhivă, dar nu cunoaște la care arhivă.

La întrebările inculpatului a indicat că el nu poate spune dacă a fost nevoie de a achita arvuna, dar el poate să se încurce referitor la declarații și susține declarațiile date la faza de urmărire penală, după care a mai concretizat că pentru marfă nu poate să răspundă despre cine trebuia să achite și nu poate să prezinte nici o chitanță referitor la plata în avans pentru transportarea referitor la cauza de învinuire, precum și nu poate spune 100% referitor la documentele care au fost la mâna juristului, deoarece nu cunoaște (vol.II, f.d.151-152).

5.7. În cadrul cercetării judecătorești au fost cercetate următoarele mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală și anume:

- *Plângerea din 21 septembrie 2010*, adresată din numele lui Racoviță Sergiu, în calitate de director al S.R.L. ”Exim-Trans”, prin care solicită tragerea la răspundere penală a lui Cozlov Serghei *****, în calitate de director al S.A. ”Centrul de Comerț” care a prezentat probe false în procesul civil, cu anexa copiei carnetului TIR, a interpelării către AITA, a răspunsului oferit de AITA, VOLET nr. 1 al Carnetului TIR XN *****, copia actului INVOICE nr. ***** din 26 martie 2008 conform căruia, valoarea mărfii constituită din 447 de televizoare, reprezintă suma de 52 690 de dolari SUA, precum și copia actului similar de tip INVOICE cu nr. ***** din 26 martie 2008 conform căruia, valoarea mărfii constituită din 447 de televizoare, reprezintă suma de 75 298 de dolari SUA (vol.I, f.d.2-3,4-13);

- *Copia hotărârii din 24 martie 2009* în dosarul nr. 2e-761/2009 (2e-4889/08), emisă de către Judecătoria Economică de Circumscripție în litigiul inițiat la cererea depusă de S.A. „Centrul de Comerț” privind încasarea de la S.R.L. „Exim-Trans” în beneficiul lui S.A. „Centrul de Comerț” a prejudiciului cauzat în sumă de 75 298 de dolari SUA (vol.I, f.d.38-40);

- *Copia deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2009* în dosarul nr. 2ae-486/09, în litigiul la cererea S.A. „Centrul de Comerț”

privind încasarea de la S.R.L. „Exim-Trans” în beneficiul lui S.A. „Centrul de Comerț” a prejudiciului cauzat în sumă de 75 298 de dolari SUA (vol.I, f.d.41-45);

- *Copia deciziei Curții Supreme de Justiție nr. 2rae-19/10 din 11 martie 2010*, privind admiterea cererii S.A. „Centrul de Comerț” și încasarea de la S.R.L. „Exim-Trans” în beneficiul lui S.A. „Centrul de Comerț” a prejudiciului cauzat în sumă de 75 298 de dolari SUA, cu opinia separată a jud. Natalia Moldovanu (vol.I, f.d.46-49);

- *Act în limba germană, care nu este tradus*, cu orarul unor ședințe în Republica Federală Germania (vol.I, f.d.50);

- *Rezultatele executării cererii privind Comisie Rogatorie, efectuată de către de către organul de poliție nr. *****din Berlin, adică de autoritățile competente din Germania, pe prezenta cauză penală, parvenită în Procuratura Generală la data de 10 mai 2012*, pe faptul sustragerii a 447 de televizoare de model ”Samsung”, fiind indicată paguba cauzată firmei conform actelor prezentate în sumă de 52 690 de dolari SUA.

La fel în baza aceluiași răspuns s-a stabilit că potrivit cercetărilor efectuate de organele de poliție din Germania, de către ultimii au fost reținute mai multe persoane bănuite în comiterea unui șir de escrocherii și sustrageri, în care s-a stabilit că aceștia au sustras 447 televizoare de model „Samsung”, expediată de către ”Magnum Management” L.L.C, cu sediul *****, din ***** în mun.Chișinău, Rep. Moldova, la adresa destinatarului mărfii S.R.L. „MAXITECH-ST”, iar acuzații au format un grup criminal, în scopul însușirii prin înșelăciune și abuz de încredere a mijloacelor de transport cu tot cu marfă, cu ulterioara lor înstrăinare.

Autoritățile statului Germania au mai stabilit că în acest scop, făptuitorii au fondat firma ”ATON International Expedition” Gmbh, cu presupusul loc de aflare în Berlin, care la rândul său foloseau una din camioanele înregistrate pe firma SIA „JA Auto” din Lituania, iar în aproape 2 cazuri de sustragere în așa mod, ultimii au obținut toată marfa rutei, inclusiv și marfa ce vizează 447 de televizoare de model ”Samsung”, expediată de către ”Magnum Management” L.L.C, cu sediul *****, din ***** în mun. Chișinău, Rep. Moldova.

În așa mod, se conchide că S.R.L. ”Exim Trans” a fost dusă în eroare și a devenit victimă a grupului criminal menționat *supra*.

La fel, Serviciul Vamal Principal cu sediul în Pinneberg-Germania a confirmat că printr-un aviz privind taxele de import din 30 septembrie 2008, proprietarului Carnetului TIR ”XN *****” - SIA ”JA AUTO” în baza facturii firmei „Magnum Management” L.L.C, cu sediul ***** din 26 martie 2008 prezentate la devamare, i s-a cerut achitarea taxelor de import, suma din factură în dolari SUA fiind de 52 690 și în EURO fiind de 33 577,62, la cursul valutar de 1,5692, iar din această sumă a fost calculată suma impozitului (vol.I, f.d.106-161);

- *Procesul verbal de ridicare din 8 decembrie 2010*, prin care de la șefa secției Arhivă a Judecătoriei Economice de Circumscripție, Olesea Carajea a fost ridicat dosarul civil nr. 2e-761/2009 pe 215 zile pe faptul acțiunii civile inițiate de ”Centrul de Comerț” S.A. împotriva lui ”EXIM-Trans” S.R.L. (vol.I, f.d.58);

5.9. În dezbateri judiciare, partea apărării a pledat pentru emiterea unei sentințe de achitare în privința inculpatului din lipsa elementelor infracțiunii și a argumentat prin faptul că partea acuzării nici pe un capăt de învinuire nu a determinat rolul inculpatului și cooperarea altor persoane, precum și determinarea acțiunilor fiecăruia ca aspect al laturii obiective.

În acest mod, motivează prin faptul că potrivit contractului de transport Nr. 1-01.08 din 14 ianuarie 2008 încheiat între compania L.L.C. ”MAGNUM MANAGEMENT” din or. Washington, care este Expeditorul, și S.A. ”CENTRU DE COMERȚ” din or. Chișinău, care este Transportator general de marfă, transportatorul se obligă să asigure, prin mijloc de transport propriu sau intermediar, livrarea centralizată a mărfii din or. Hamburg (Germania) în or. Chișinău (Republica Moldova) la adresa Beneficiarului S.R.L. ”MAXITEH S.T.” din or. Chișinău, în condițiile C.P.T.-Chișinău, iar la 25 martie 2008, Transportatorul general S.A. ”CENTRU DE COMERȚ”, a încheiat contractul pentru un transport unic a mărfii cu Transportatorul moldovenesc S.R.L. ”EXIM-TRANS” de efectuare a cursei pe itinerariul: or. Hamburg (Germania) - or. Chișinău (Republica Moldova), nr. de înmatriculare a vehiculului *****, fapt confirmat de contractul-cerere fără număr din 25.03.2008.

Vehiculul a fost încărcat cu televizoare LCD noi, care abia au ieșit pe piață și costau foarte scump, iar la 26.03.2008 la locul de încărcare în or. Hamburg în port au fost îndeplinite formalitățile vamale a autotrenului, și anume a fost deschis CARNET-TIR cu nr. XN-*****, a fost întocmită CMR din 26.03.2008 nr.*****, și a fost eliberată factura pentru suma de 75 298 dolari SUA, șoferul a semnat pentru primirea mărfii, fapt confirmat documentar și la locul de încărcare a fost făcute copii ale pașapoartelor tehnice ale vehiculului și semiremorcii și pașaportul șoferului care conducea vehiculul. Din motive necunoscute, autotrenul a fost lăsat de către șofer în or. Berlin, tinde a fost găsit de poliția orașului Berlin, deja iară marfa și iară șofer, care nu a fost găsit nici până în prezent, ca și marfa.

Reieșind din faptele sus-expuse, expeditorul L.L.C. ”MAGNUM MANAGEMENT” a emis în adresa companiei S.A. ”CENTRU DE COMERȚ” o pretenție împreună cu factura pentru suma de 75 298 dolari SUA, expediind la adresa companiei Beneficiarului S.R.L. ”MAXITEH S.T.” întregul set de documente pentru marfa în original. Juristul S.R.L. ”MAXITEH S.T.”, Tudor Caterev, a transmis personal toate documentele din Hamburg spre achitare și a fost de acord să fie ulterior avocatul S.A. ”CENTRU DE COMERȚ” în judecată în primă instanță, iar suma de 75 298 dolari SUA a fost achitată de S.A. ”CENTRU

DE COMERȚ” într-un termen de trei luni și peste trei ani a fost încasată de la S.R.L. “EXIM-TRANS” în ordine de regres în temeiul hotărârii Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova.

În ce privește Procuratura sectorului Centru, în temeiul art.310 alin. (1) din Codul Penal și art. 190 alin. (5) din Codul penal, menționează că aceste acuzații aduse sunt fabricate, deoarece nu a falsificat nici facturile, nici pretențiile prin metode necunoscute, după cum afirmă partea acuzării, or fizic nu putea face acest lucru și nu a primit direct aceste documente din or. Hamburg, nici la sediul companiei S.A. “CENTRU DE COMERȚ”, nici la adresa de domiciliu, când întregul set de documente din or. Hamburg i-a fost transmis de juristul S.R.L. “MAXITEH S.T.”, Caterev T. De asemenea, afirmă că toate documentele au fost recepționate și evaluate ca fiind autentice și originale de întreaga administrație a Beneficiarului, inclusiv și de juristul acestuia, iar abia după aceasta, documentele i-au fost transmise în scopul reparării prejudiciului pentru aparatele de uz casnic care nu au fost livrate în or. Chișinău.

Apărarea mai motivează că documentele pe care le-a primit din or. Hamburg au fost depuse la toate instanțele de judecată în original și nu au existat oarecare îndoieli privind autenticitatea acestora, nici la el, nici la judecătorii din cadrul tuturor acestor instanțe, indiferent de deciziile pronunțate de aceștia, iar autenticitatea acestora nu a fost contestată nici de pârâtul S.R.L. “EXIM-TRANS”, care nu a recunoscut pretențiile din acțiune doar din motiv că ținând cont de faptul că autotrenul oferit pentru transportarea mărfii din or. Hamburg nu era înregistrat pe compania sa, dar a fost oferit de un intermediar și acesta nu poartă răspundere pentru dispariția mărfii. Acest fapt certifică lipsa de încredere față de S.R.L. “EXIM-TRANS”.

Cu toate acestea, pârâtul nu a făcut expertiza de evaluare a autenticității facturilor, fapt care semnifică că S.R.L. “EXIM-TRANS” este de acord cu valoarea mărfii indicată în factură, dat fiind faptul că dreptul final de luare a deciziei privind acceptarea sau refuzul recunoașterii pretențiilor din acțiune aparține doar instanței de judecată, iar S.R.L. “EXIM-TRANS” a contestat valoarea mărfii indicată în factură abia după finalizarea procesului civil și pronunțarea hotărârii de către Curtea Supremă de Justiție prin satisfacerea cererii de regres, adică la expirarea a trei ani calendaristici. La fel, susține că și prin revizuirea hotărârii, Curții Supreme de Justiție de asemenea a recunoscut autenticitatea documentelor din or. Hamburg, respingând factura S.R.L. “EXIMTRANS” în sumă de 52 000 dolari SUA și confirmând definitiv hotărârea precedentă a Curții Supreme de Justiție, acestea fiind deja fapte prejudiciale.

Totuși, se susține că procurorul N. Agachi a insistat în învinuire asupra faptului că s-a falsificat și ordinul de plată pentru suma de 75 298 dolari SUA și, conform opiniei acesteia, mijloacele bănești, în genere, nu au fost transferate în

contul Expeditorului, însă după primele ședințe ale judecării în primă instanță prezidate inițial de judecătorul Vasilevici L., această presupunere a fost infirmată de documentele bancare în original depuse de inculpat și în ciuda acestui fapt, reprezentantul acuzării a insistat ulterior asupra faptului că întreaga sumă a fost transferată în contul Expeditorului ca reparare a prejudiciului, sau că o parte a acesteia într-un fel a fost returnată.

Această versiune a procurorului de asemenea consideră că a fost infirmată de apărare în temeiul setului de documente bancare în original pentru trei ani calendaristici după efectuarea plății sus-menționate, fiind astfel evidentă dorința procurorului N. Agachii de a se ghida la înaintarea acuzării nu de faptele confirmate juridic, ci de presupuneri și versiuni, fapt care este categoric inadmisibil pentru funcționarii Procuraturii.

Mai notează că partea subiectivă a oricărei acțiuni ilegale este vina persoanei care a comis această acțiune, adică atitudinea interioară subiectivă a persoanei față de acțiunea comisă, exprimate sub formă de intenție directă sau indirectă, sau sub formă de imprudență reprezentată de aroganță sau neglijență criminală, iar Cozlov Serghei a achitat costul total al prejudiciilor în conformitate cu pretenția și factura în valoare de 75 298 dolari SUA și a depus o cerere de regres pentru aceeași sumă, fără oarecare garanții de recuperare în conformitate cu legea, deoarece i se putea refuza satisfacerea pretențiilor din acțiune, fapt care s-a și întâmplat în judecată în primă instanță și Curtea de Apel.

În acest caz, se afirmă că prejudiciul lui ar fi constituit 75 298 dolari SUA, dar nu se exclude nici cazul în care pretențiile lui din acțiune ar fi fost satisfăcute parțial, iar pârâtul S.R.L. "EXIMTRANS", chiar și în cazul recunoașterii pretențiilor sale din acțiune, nu ar fi dispus de o asemenea sumă semnificativă de mijloace bănești pentru repararea prejudiciului, însă despre ce motive profitabile merge vorba, ținând cont de faptul că el doar abia peste trei ani a reușit să recupereze prejudiciile suferite în aceeași sumă de 75 298 dolari SUA.

Între timp, atât procurorul Nadejda Agachi, cât și noul procuror Cazacu Alla, insistă asupra faptului că a înșușit mijloace bănești în valoare de puțin peste 22 000 dolari SUA, învinuindu-l pe dânsul care este un cetățean care se supune legilor, fără nici un motiv de escrocherie în baza copiei, dar nu a originalului facturii, care a apărut nu se știe de unde și prezentată de S.R.L. "EXIM-TRANS" în valoare de puțin peste 52 000 dolari SUA, cu care nu are nici o legătură.

Mai explică apărarea că la insistența clientului de a prezenta documentul original pentru această sumă cu ștampila Expeditorului și efectuarea expertizei în scopul de a stabili autenticitatea acestuia, s-a oferit răspunsul privind imposibilitatea efectuării acesteia, din cauza absenței documentului original, iar în schimb, partea acuzării insistă asupra faptului că dânsul e vinovat de atribuirea prin

escrocherie a peste 22 000 dolari SUA, în timp ce toate materialele dosarului demonstrează contrariul.

La fel, apărarea conchide că din cauza reparării prejudiciului în valoare de 75298 dolari SUA și imposibilitatea finanțării proiectelor comerciale ale companii S.A. “CENTRU DE COMERȚ” pe o perioadă de tocmai trei ani, în ciuda faptului că a câștigat procesul civil, a suportat un venit ratat în rezultatul stopării finanțării a multor direcții de activitate a întreprinderii, care cu mult a depășit această sumă imaginară a părții acuzării în valoare de 22 000 dolari SUA, dar din nou, toate acușările se bazează exclusiv pe versiuni și presupuneri, contrar faptelor juridice care confirmă contrariul.

Mai subliniază că în rechizitoriu se menționează faptul că a fost falsificată factura printr-o metodă necunoscută, dar legea prevede un număr exhaustiv de colectare și prezentare a probelor, cum ar fi percheziția și ridicarea documentelor în ordinea prevăzută de lege pentru desfășurarea acestora, și orice acțiuni care nu corespund acestor reguli nu pot fi considerate ca probe în instanța de judecată, însă la inculpat nu a fost efectuată nici o percheziție sau ridicare a careva documente, ștampile sau sigilii false, nu a fost găsită nici o tipografie clandestină de fabricare și distribuire a acestora, pentru a exista un careva temei de a se referi la falsificare documentelor în general, precum și invocă dubii de ce partea acuzării nu a interogat reprezentanții depozitului din or. Hamburg, care au expediat întregul set de documente în original la adresa destinatarului S.R.L. “MAXITEH S.T.” în scopul aflării detaliilor ce îi interesează privind toate circumstanțele acestui caz, dar încearcă să acușe pe Cozlov Serghei de careva acțiuni ilegale născocite.

În continuare, Cozlov Serghei afirmă că nu a văzut concluzia expertului cu privire la faptul că originalele pretențiilor și facturilor pentru suma de 75298 dolari SUA sunt fictive, iar mai mult decât atât, insistă instanța de judecată să efectueze expertiza acestora pentru stabilirea adevărului în cadrul acestui dosar.

De asemenea, consideră că referința S.R.L. “EXIMTRANS” la evaluarea costului mărfii de către asociația “AITA” ca având legătură cu evaluarea costului noii colecții de televizoare LCD este pur și simplu amuzantă, dat fiind faptul că asociația “AITA” nu efectuează expertiza costului aparatelor de uz casnic, ci deține dreptul monopolist de vânzare a Carnetului TIR pe teritoriul Republicii Moldova, achiziționând aceste documente din Elveția la un cost aproximativ de treizeci de dolari SUA, livrându-le în termen de douăzeci și patru de ore în țară și le revinde agoniilor economice din Republica Moldova la prețul de la șaiszeci la optzeci de dolari SUA, concretizând că în esență, Carnetul TIR este un registru cu copertă oranj cu zece file curate în interior pentru mențiunile posturilor vamale de tranzit, și nu un produs inovativ pe piață cum au fost televizoarele LCD în 2008, fapt ce nu împiedică asociația “AITA” să obțină un profit din revânzarea acestor documente la un preț ce depășește dublu sau chiar mai mult prețul de cumpărarea a acestora.

În același timp, se precizează că S.R.L. “EXIM-TRANS” consideră că compania “SAMSUNG ELECTRONIC”, care vinde pe piață know-how, având o conjunctură maximală și un termen de livrare a mărfii pe mare doar în Europa în termen de treizeci de zile și mai mult, nu ar trebui să obțină un profit mare, ci să lucreze în pierdere. Toate aceste fapte confirmă standardele duble ale S.R.L. “EXIM-TRANS” și ipocrizia acestora la evaluarea situației.

Totodată, iterează că partea acuzării, citând în instanță directorul S.R.L. “MAXITEH S.T.”, domnul Mardari Alexandru, în calitate de martor al acuzării, nu a putut stabili nici valoarea mărfii indicată în factură, nici faptul recepționării de către companie a întregului set de documente pentru achitarea mărfii furate din or. Hamburg trimise de Expeditor, iar directorul S.R.L. “MAXITEH S.T.” a declarat că nu își mai amintește toate aceste lucruri, recunoscând furtul mărfii și confirmând că juristul companiei Caterev Tudor s-a ocupat de toate aceste întrebări.

Acest fapt, în esență, semnifică că unicul martor al acuzării nu a depus nici o mărturie ce al compromite pe Cozlov Sergheiși astfel, în mod automat, a recunoscut faptul interpretării arbitrare de către partea acuzării a circumstanțelor dosarului penal, iar reieșind din faptele sus-expuse, consideră că partea acuzării a transformat litigiul dintre entitățile economice, care s-a finalizat cu hotărârile atât a Curții Supreme de Justiție, cât și a Colegiului Curții Supreme de Justiție în favoarea S.A. “CENTRU DE COMERT”, din unul civil în unul penal fără oarecare teme și a fabricat împotriva lui acuzații în acțiuni penale, contrar faptelor juridice și materialelor dosarului.

Mai insistă asupra faptului că partea acuzării nu are nici cea mai vagă idee privind politica de prețuri a corporației “SAMSUNG ELECTRONIC”, iar după cum s-a menționat anterior, marfa a fost livrată cu vaporul din Asia de Sud-Est, de unde provine marfa și unde se află oficiul central al corporației, în zona economică liberă a portului or. Hamburg, unde a avut loc vămuirea mărfii în conformitate cu costul cheltuielilor pentru producerea acesteia, adică la o taxă vamală minimă, fapt ce a fost reflectat în declarația de export, copia căreia a fost prezentată de partea acuzării. În continuare, marfa a fost pusă la dispoziția companiei L.L.C. “MAGNUM MANAGEMENT” care este filiala “SAMSUNG ELECTRONIC” în or. Hamburg, care a și amplasat toate produsele în depozitele din zona economică liberă a portului, care este proprietatea portului, în scopul vânzării acestora consumatorilor europeni, ținând cont de interesele și toate cheltuielile atât a oficiului central, cât și a celor proprii, pentru obținerea unui profit maxim, reieșind din conjunctura pieței mondiale, care era cea mai favorabilă pentru producător la acel moment.

Concomitent, partea apărării mai concretizează că cheltuielile suplimentare ale L.L.C. “MAGNUM MANAGEMENT” sunt nu doar locațiunea depozitelor portului, dar și a oficiilor în port, care de asemenea sunt proprietatea portului, plus

plățile salariale ale angajaților, începând cu hamalii și depozitarii și finisând cu managerii de logistică și contabilii, inclusiv directorii comerciali ai companiei, care nu trebuie să aibă un salariu mai mic decât cuantumul minim garantat al salariului stabilit în Germania, iar costul serviciilor de transport privind livrarea mărfii în or. Chișinău, de asemenea, este suportată de Expeditor și a constituit suma de 3000 EURO.

Astfel, conchide că toate aceste cheltuieli suplimentare sunt luate în considerație la formarea finală a facturii și reieșind din acestea se stabilește costul final, dar totuși, partea acuzării nici până în prezent nu a prezentat nici o factură, presupunând că profitul producătorului ar trebui să fie aproape de zero, deși conform datelor publicate pentru anul 2008, compania "SAMSUNG ELECTRONIC" a câștigat peste 500 000 000 dolari SUA, iar ținând cont de faptele expuse și în plus, de Hotărârea atât a Curții Supreme de Justiție, cât și a Colegiului Curții Supreme de Justiție, care au recunoscut facturile pentru suma de 75 298 dolari SUA ca fiind autentice și care au respins documentul ce seamănă a factură pentru suma de 52 000 dolari SUA, precum și reieșind din faptul că documentul oficial ce demonstrează costul mărfii este doar o factură comercială ce reflectă interesul economic al vânzătorului și nu declarația prezentată de partea acuzării, consideră că dosarul penal intentat împotriva lui Cozlov Serghei este lipsit de temeiuri de drept.

5.11. În ultimul cuvânt, inculpatul a predat nevinovat, reiterând faptul că după decizia CSJ, în cadrul procesului civil, avocatul "ExitTrans" S.R.L., domnul Popescu a întreprins o încercare de a intenta o cauză penală împotriva sa, implicând Procuratura Anticorupție, care i-a refuzat întâlnirea indicând decizia CSJ și nu a fost contestat refuzul de către avocatul Popescu cum e prevăzut de lege, ci dosarul a fost intentat de o procuratură ierarhic inferioară, adică Procuratura sectorului Centru, care mai mult decât atât, Procuratura Centru nu avea la mână decizia de revizuire a colegiului pe cauza civilă în baza căruia a fost intentat dosarul penal de recunoaștere a invoice-ului în sumă de 75 298 dolari și a lasat în vigoare prima decizie.

Reieșind din cele spuse, inculpatul a considerat că dosarul penal, de către Procuratura sectorului Centru a fost intentat în pofida refuzului motivat a Procuraturii Anticorupție de a intenta dosarul fără a fi atacat și neuitându-se la 2 decizii a CSJ, care erau în cauza civilă ce a servit ca temei de intentare a dosarului pe bază absolut insinuate, fără efectuarea acțiunilor procesual-penale și astfel, subliniază că nu a făcut nimic ca să fie vinovat.

Cu privire la analiza probelor și încadrarea juridică.

6.1. Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii.

Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător și toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției, cu respectarea dreptului la un proces echitabil și al preeminenței dreptului.

6.2. Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Cozlov Serghei a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare, în cadrul cauzei penale pornite pe faptul falsificării probelor în procesul civil și la fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât *natura* și *cauza* acuzației, cât și probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț, prin ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul întocmit, fiind incriminat săvârșirea infracțiunilor prin concurs real, conform încadrărilor juridice prevăzute la art. 310 alin. (1) din Codul penal.

6.2.1. În același timp, conform ordonanței procurorului din 30 noiembrie 2012 (vol.I, f.d.220-221) și a rechizitoriului, acțiunile inculpatului au mai fost încadrate juridic și conform art. 190 alin. (5) din Codul penal (*în redacția Codului penal în vigoare din 24 mai 2009, până la modificările operate ulterior prin Legea nr. 179 din 26 iulie 2018 în vigoare din 17 august 2018, prin Legea nr. 47 din 29 iulie 2022 în vigoare din 26 august 2022 și prin Legea nr. 136 din 6 iunie 2024, în vigoare din 7 septembrie 2024*).

Subsecvent, instanța notează că acuzatului i-a fost incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 în forma agravantă prevăzută la alineatul (5), adică pentru acțiunile prevăzute la alin.(1), (2) sau (3) din aceeași normă, dar săvârșite în ”*proporții mari*”, calificativ care a intrat în vigoare la 24 mai 2009, în corespundere cu Articolul II alineatul (1) din Legea nr. 277 din 18 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial la 24 februarie 2009, potrivit căruia prezenta lege intră în vigoare la 3 luni de la data publicării.

6.2.2. *A contrario*, conform învinuirii aduse prin actele enunțate *supra* în baza art. 190 din Codul penal, acuzarea de stat invocă comiterea faptei în primăvara anului 2009, când inculpatul ar fi prezentat în fața instanței de judecată factura "invoice" cu nr. ***** din 26 martie 2008 pretins falsă, iar prin urmare, instanța de judecată a admis acțiunea civilă depusă de societatea comercială "CENTRUL DE COMERT" S.A. al cărei director era inculpatul.

În subsidiar, acuzarea doar afirmă că, după soluționarea în fond a cauzei, s-au admis cerințele societății administrate de inculpat, prin ce a statuat într-un mod incert învinuirea în privința unui aspect indispensabil și anume privind modul, locul și timpul "însușirii" bunurilor, cât și a cantității sau calității acestor bunuri pretins dobândite ilicit de inculpat, adică contrar prevederilor art. 281 alin. (2) coroborat cu art. 296 alin. (2) din Codul de procedură penală, conform cărora, *ordonanța de punere sub învinuire trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, cât și a circumstanțelor în virtutea cărora infracțiunea nu a fost consumată în cazul pregătirii sau tentativei de infracțiune, teze la care instanța va reveni infra* în contextul aprecierii probelor.

6.2.3. Așadar, instanța notează în primul rând cu privire la timpul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 190 din Codul penal, că potrivit acuzării, fapta a fost comisă în primăvara anului 2009 fiind exprimată anume prin depunerea unui act pretins fals drept probă în instanța de judecată, iar prima hotărâre judecătorească la caz a fost adoptată abia la 24 martie 2009 (vol.I, f.d.38), adică evident până la modificările operate la Codul penal cu introducerea calificativului agravant prevăzut la alin. (5) din art. 190 ultimului cod, ce denotă incriminarea în speță lui Cozlov Serghei a unei fapte, care potrivit legii, nici nu reprezenta infracțiune doar în partea urmărilor prejudiciabile descrise ca fiind "deosebit de mari".

6.3. Pe de altă parte, acuzarea nici nu a elucidat în actul de acuzare nici modul, *perioada* și locul în care au fost produse urmările prejudiciabile, cât și quantumul acestora, care reprezintă un semn obligatoriu și al componenței de infracțiune imputate lui Cozlov Serghei, astfel încât, în concordanță cu prevederile art. 325 din Codul de procedură penală, care statuează în mod imperativ că judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și *numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu*, iar modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta *nu se agravează* situația inculpatului și *nu se lezează dreptul lui la apărare*, instanța nu va fi în drept să rețină în acuzarea inculpatului fapte sau circumstanțe noi, care nu au fost aduse la cunoștință în prealabil acestuia, sub auspiciul respectării dreptului fundamental la apărare a celui acuzat și va analiza existența faptei exclusiv prin prisma acuzației aduse în rechizitoriu.

Mai mult ca atât, conform art. 326 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța conchide că procurorul care participă la judecarea cauzei penale în primă

instanță și în instanța de apel este în drept să modifice, prin ordonanță, învinuirea adusă inculpatului în cadrul urmăririi penale în sensul agravării ei *dacă probele cercetate în ședința de judecată* dovedesc incontestabil că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai gravă decât cea incriminată anterior, *aducând la cunoștință inculpatului, apărătorului lui și, după caz, reprezentantului legal al inculpatului noua învinuire.*

De altfel, agravarea situației de instanță prin hotărârea sa, ar veni și în contradicție cu principiul prezumției nevinovăției, garantat de art. 21 din Constituție, dar totodată, nu va corespunde criteriului previzibilității și, implicit, principiului legalității, or prevederile iterate *supra* legiferează dreptul procurorului de a depune o ordonanță de modificare a învinuirii, care este apreciată de către instanță.

În subsidiar, instanța mai motivează prin faptul că este inadmisibilă aducerea neîntemeiată de noi capete de acuzare în procesul judecării cauzei penale, la fel cum este inadmisibil ca reprezentantul acuzării de stat, care descoperă în cadrul procesului penal noi circumstanțe incriminatoare, să nu poată aplica pârghiile justiției pentru calificarea corectă și echitabilă a faptelor comise de inculpat, or în acest caz s-ar încălca dreptul la un proces echitabil al părții vătămate și al societății, care acuză persoana prin intermediul procurorului, rolul ultimului în procesul penal fiind multiaspectual, constând în apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acestuia, în apărarea societății și a statului împotriva fenomenului criminalității, în constatarea și descoperirea tuturor infracțiunilor săvârșite, în prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

6.4. În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (*cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007*). La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților (*cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei*).

În acest mod, instanța de judecată subliniază că și-a bazat constatările sale pe probele verbale și în scris prezentate, dar și în analiza faptului dacă acușările sunt bine justificate conform standardului de dovadă, care este acel al „*în afara dubiilor rezonabile*”, or astfel de dovadă poate rezulta din coexistența deducerilor suficient de puternice, clare și concordante sau a simlarelor prezumției de fapt necombătute, iar adițional, poate fi luat în considerație comportamentul părților când sunt obținute dovezile (*hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978, seria A nr. 25, p. 65, alin. 161*).

6.5. În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

6.6. În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirile aduse inculpatului.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1-4 CPP, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate : 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

6.7. De asemenea, instanța notează că și Curtea Constituțională a concretizat că ține de competența instanțelor de judecată să interpreteze, să clarifice și să înlătore dubiile referitoare la aplicarea articolului 190 din Codul penal, iar în acest context, și-a fundamentat tezele inclusiv în jurisprudența Curții Europene, care a menționat că va exista întotdeauna un element de incertitudine cu privire la sensul

unei noi dispoziții legale până când va fi interpretat și aplicat de instanțele naționale (a se vedea *Perinçek v. Elveția*, 15 octombrie 2015 [MC], §§ 135, 138; *Jobe v. Regatul Unit* (dec.), 14 iunie 2011; *Dmitriyevskiy v. Rusia*, 3 octombrie 2017, § 82).

6.8. De asemenea, din conținutul prevederilor art. 390 din Codul de procedură penală, denotă că sentința de achitare se adoptă dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, fapta nu a fost săvârșită de inculpat, *fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii*, fapta nu este prevăzută de legea penală sau există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei și sentința de achitare duce la reabilitarea deplină a inculpatului.

6.9. În concordanță cu dispoziția art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, ordonanța de punere spre învinuire trebuie să cuprindă: data și locul întocmirii; de către cine a fost întocmită; numele, prenumele, ziua luna, anul și locul nașterii persoanei puse sub învinuire, precum și alte date despre persoană care au importanță juridică în cauză; formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinei, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei, circumstanțelor în virtutea cărora infracțiunea n-a fost consumată în cazul pregătirii sau tentativei de infracțiune, formelor de participare dacă infracțiunea a fost săvârșită de un grup de persoane, circumstanțele care agravează răspunderea, mențiunea despre punerea persoanei respective sub învinuire în calitate de învinuit în această cauză conform articolului, alineatului și literei articolului din Codul penal, care prevăd răspunderea pentru infracțiunea comisă.

6.10. Instanța mai subliniază că Curtea Constituțională, prin Hotărârea nr. 18 din 22 mai 2017, pct. 70, menționează că libera apreciere a probelor nu înseamnă arbitrar, ci libertatea de a aprecia probele în mod rezonabil și imparțial, iar rezultatele aprecierii probelor sunt expuse de către instanța de judecată în acte procedurale, care trebuie să fie motivate în mod obiectiv și sub toate aspectele potrivit legii.

În același timp, Curtea Constituțională reamintește că referitor la procesul de apreciere a probelor, în jurisprudența Curții Europene s-a conturat standardul „*dincolo de orice îndoială rezonabilă*” („*beyond reasonable doubt*”), care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției într-o manieră aptă să înlătore dubiul (*hotărârea CEDO Bragadireanu v. România, din 6 decembrie 2006; hotărârea CEDO Orhan v. Turcia din 18 iunie 2002; hotărârea CEDO Irlanda v. Regatul Unit din 18 ianuarie 1978*).

Adițional, Curtea menționează că acest standard de probă poate fi pe deplin înțeles doar prin raportare la principiul *in dubio pro reo*, care, la rândul său, constituie o garanție a prezumției de nevinovăție. (pct. 78-80 din Hotărîrea CC nr. 18 din 22.05.2017)

Astfel, potrivit art. 8 din Codul de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

6.11. În acest mod, analizând cumulul de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, ale reprezentantului părții vătămate și ale martorilor, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța constată că faptele pentru care inculpatul Cozlov Serghei a fost trimis în judecată, există, au fost săvârșite, însă nu de către inculpat într-un caz și în lipsa tuturor semnelor obligatorii ale ambelor componente de infracțiune incriminate.

6.12. În continuare, conform prevederilor art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea este o faptă (*acțiune sau inacțiune*) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componenta infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componentă a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componenta infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători. Instanța de judecată relevă că în cauza „*Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993*” CtEDO a statuat că „(...) o infracțiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiție va fi îndeplinită atunci când individul poate să știe, pornind de la prevederea normei pertinente și la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este data în

jurisprudență, ce acte și omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”.

6.13. Așadar, cu **referire la încadrarea juridică înaintată inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) din Codul penal (în redacția Codului Penal republicat la 14 aprilie 2009 și a Legii nr.277 din 18 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial la 24 februarie 2009, în vigoare de la 24 mai 2009, până la modificările operate ulterior prin Legea nr. 179 din 26 iulie 2018 în vigoare din 17 august 2018, prin Legea nr. 47 din 29 iulie 2022 în vigoare din 26 august 2022 și prin Legea nr. 136 din 6 iunie 2024, în vigoare din 7 septembrie 2024)**, instanța de judecată constată că potrivit acușării, inculpatul ar fi atentat la *obiectul juridic special* al infracțiunii prevăzute de art. 190 din Codul penal, care are un caracter complex, *obiectul juridic principal* al acestei infracțiuni formându-l relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar *obiectul juridic secundar* al escrocheriei îl constituie relațiile sociale cu privire la încrederea și buna-credință de care părțile trebuie să dea dovadă la încheierea și executarea unui act juridic.

Obiectul material al infracțiunii în cauză îl reprezintă bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor.

Instanța relevă că potrivit învinuirii formulate la 30 noiembrie 2012, iterate în rechizitoriu, de la care instanța nu se poate extinde defavorabil față de persoana inculpată sau cel mult fără a-i fi notificat ultimului despre agravarea învinuirii, rezultă că inculpatul ar fi comis o infracțiune de escrocherie consumată în primăvara anului 2009 (vol.I, f.d.220-221, 235-236), cu mențiunea concomitentă a faptului executării sale și transmiterea sumei de 75 298 de dolari SUA în beneficiul lui ”CENTRUL de COMERȚ” S.A., prejudiciu calificat ca fiind deosebit de mare.

În subsidiar, conform art. 459 alin. (5) (*art. 288 alin. (5) în red. Legii nr. 1125 din 13 iunie 2002*) din Codul civil, bunurile care nu sânt raportate la categoria de bunuri imobile, sânt considerate bunuri mobile, inclusiv *banii*, iar conform art. 455 (*art. 285 în red. Legii nr. 1125 din 13 iunie 2002*) din Codul civil, prin *bunuri* se consideră toate lucrurile susceptibile apropierii individuale sau colective și drepturile patrimoniale, lucrurile fiind obiectele corporale în raport cu care pot exista drepturi și obligații civile.

Prin urmare, bunurile sustrase reprezintă lucruri susceptibile apropierii individuale, în privința căruia victimele își exercitau dreptul de proprietate și posesie, fiind bunuri mobile, care în rezultat constituie obiectul material al infracțiunii.

Cu referire la *victima* infracțiunii, aceasta este reprezentată de persoana fizică căreia i-a fost cauzat un prejudiciu material, adică de către S.R.L. „EXIM TRANS”, care se atestă prin probele enunțate recent și o confirmă personal

reprezentantul părții vătămate, fiind recunoscută în acest sens oficial (vol.I, f.d.208).

6.14. Analizând *latura obiectivă* a componenței infracțiunii incriminate lui Cozlov Serghei, instanța de judecată subliniază că aceasta are următoarea structură: fapta prejudiciabilă alcătuită din două acțiuni: a) acțiunea principală, care constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane; b) acțiunea adiacentă exprimată prin înșelăciune și/sau abuz de încredere; c) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv; d) legătura de cauzalitate.

În acest mod, instanța reține că dobândirea ilicită a bunurilor rezultă din acțiunea de luare și im posedare a victimei de bunul deținut în proprietatea sa, care potrivit acuzației se identifică în valoarea de 75 298 de dolari SUA, iar în cadrul cercetării judecătorești, inclusiv de către partea vătămată se invocă diferența dintre facturile invoice cu valoarea de 52 690 de dolari SUA și cea cu suma de 75 298 de dolari SUA, care semnifică cuantumul de 22 608 dolari SUA, existând o incertitudine la acest capitol, neînălăturată.

La rândul său, prin *înșelăciune* se înțelege dezinformarea conștientă a victimei care constă în prezentarea vădit falsă a realității sau trecerea sub tăcere a realității (*privind la marfă, contraprestație, utilizarea unor împrejurări, documente fictive etc.*) prin diferite metode și tehnici, care poate lua forma verbală sau scrisă, iar prin *abuzul de încredere* făptuitorul exploatează raporturile de încredere, care s-au stabilit între el și victimă, și de regulă acestea pot decurge din încheierea unor convenții de drept civil.

Subsecvent, prin inducerea în eroare a părților vătămate prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii și calităților substanțiale ale obiectului actului juridic, se mai impune instanței ideea că consimțământul victimei a fost viciat la momentul transmiterii bunurilor prin manopere frauduloase comise cu intenție de către autorul infracțiunii, care i-a creat victimelor o reprezentare falsă a realității.

Urmările prejudiciabile invocate sub forma prejudiciului patrimonial efectiv, a cărui mărime se valorifică în quantum bănesc, necesită să manifeste un caracter prejudiciabil pentru partea vătămată și să fie cuantificat exact, iar legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile trebuie să fie una dovedită prin probele administrate la faza de urmărire penală, cercetate în contradictoriu într-un proces judiciar, cât și nemijlocit administrate în ședință de judecată.

De asemenea, instanța reține proporțiile deosebit de mari ale prejudiciului cauzat prin prisma prevederilor legale în vigoare la momentul emiterii sentinței în corespundere cu art. 10 din Codul penal, or, prin proporții deosebit de mari, în anul 2009, conform art. 126 alin. (1¹) din Codul penal se consideră prejudiciul care depășește 40 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin

hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei, adică peste 125 600 lei (3140 lei), or potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1248 din 7 noiembrie 2008, quantumul salariului mediu lunar pe economie, prognozat pentru anul 2009 a fost aprobat pentru 3140 de lei, întrunind aspectul cantitativ al circumstanței agravante reținute la caz, în condițiile în care în primăvara anul anul 2009, mijloacele bănești în cuantum de 22 608 dolari SUA depășesc această limită.

Instanța reține că, escrocheria este o infracțiune materială, ea se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria sa dorință, iar la caz, de către acuzarea de stat nu a fost stabilit în învinuirea adusă momentul și modul dispunerii de bunurile sustrase de către inculpat, aspect indispensabil pentru calificarea faptei, de la care instanța nu va excede în conformitate cu prevederile art. 325 al Codului de procedură penală, existând o incertitudine esențială la aspectul consumării infracțiunii incriminate inculpatului.

În acest sens, instanța mai susține tezele expuse prin decizia nr. 126 din 15 noiembrie 2018 a Curții Constituționale, par. 25, din care reiese că escrocheria, așa cum este reglementată în articolul 190 alin. (1) din Codul penal, prezintă similitudini cu instituția dolului civil, care presupune, de asemenea, o inducere în eroare, dar diferența constă în faptul că, în cazul escrocheriei, autorul urmărește obținerea unui profit în dauna patrimoniului altei persoane și nu simpla viciere a consimțământului pentru a determina o persoană să încheie un act juridic.

6.15. Cu referire la *latura subiectivă* se remarcă că infracțiunea de escrocherie este una intenționată, iar conținutul intenției rezultă din materialitatea faptei (*dolus ex re*), adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, apreciate din ansamblul mijloacelor de probă administrate și a circumstanțelor de fapt și de drept cercetate în fața instanței, cu stabilirea obligatorie a prezenței sau nu a semnului obligatoriu manifestat prin scopul de cupiditate la săvârșirea infracțiunii.

În consecință, sub incidența legii penale vor intra doar acele încălcări care demonstrează cu certitudine rea-voința și fraudă din partea făptuitorului, iar mai mult ca atât, în cazul escrocheriei, elementul subiectiv al acestei infracțiuni constă în intenția directă, când autorul este conștient că induce în eroare și că prin acest fapt produce o pagubă, în vederea realizării unui folos material injust (*intenție calificată prin scop*).

De asemenea, la stabilirea obligatorie a scopului special – de cupiditate, de regulă se manifestă prin situația financiară a inculpatului, care ar avea nevoie de a dobândi mijloace bănești, inclusiv eventual pentru stingerea altor creanțe, dar și prin lipsa de fundamentare economică sau a caracterului irealizabil a angajamentelor asumate de acesta, precum și din prezentarea din numele unor

persoane inexistente, a unor acte inexistente, falsificare a unor situații probe, etc., exclusiv pentru a-și atinge interesele propuse de acesta.

6.16. Din punct de vedere al calității de *subiect* al infracțiunii, instanța statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 14 ani.

La caz, instanța atestă că inculpatul Cozlov Serghei a fost identificat prin extrasul din Registrul de Stat al Populației (vol.I, f.d.185) și este născut pe *****, nu se află la evidența medicului psihiatru și/sau narcolog și astfel întrunește semnele subiectului infracțiunii incriminate, la momentul săvârșirii infracțiunii având vârsta împlinită și fiind o persoană responsabilă.

6.17. În continuare, cu ***referire la încadrarea juridică înaintată inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 310 alin. (1) din Codul penal***, instanța de judecată constată că în acest caz, cu referire la *obiectul juridic* al infracțiunii de falsificare a probelor, atunci este necesar de menționat că acesta este unul multiplu necomplex, în care *obiectul juridic special* al infracțiunilor date este constituit din relațiile sociale cu privire la administrarea legală și autenticitatea probelor într-un proces civil/penal, la caz anume civil, iar obiectul juridic secundar facultativ, îl poate constitui relațiile sociale cu privire la cinstea, demnitatea, reputația profesională, patrimoniu, libertatea fizică și alte drepturi ale persoanei.

Obiectul infracțiunilor de falsificare a probelor este unul *imaterial*, care este constituit din elementele de fapt, în baza cărora, instanța de judecată constată existența sau inexistența unor împrejurări care au importanță pentru soluționarea justă a unei cauze civile/penale.

La rândul lor, probele false în procesul civil constituie *produsul* infracțiunii specificate.

6.18. Din titlul art. 310 a Codului penal, se desprinde că *latura obiectivă* a infracțiunilor poate fi exprimată doar printr-o singură modalitate normativă – falsificarea probelor, la care se mai consideră că prin conceptul de falsificare a probelor trebuie de înțeles și acțiunile exprimate în distrugerea, sustragerea, ascunderea sau *denaturarea probei*, abordare intră în contradicție cu esența lexicală a conceptului de falsificare și principiul interpretării declarative a textului legii penale.

Astfel, *latura obiectivă* reprezintă procesul de atentare prejudiciabilă și ilegală la interesele ocrotite de lege, aspectul exterior al acestora, din punctul de vedere al desfășurării consecutive a acelor fenomene și evenimente, care încep cu acțiunea sau inacțiunea prejudiciabilă și se consumă cu survenirea consecințelor infracționale și la caz, se are în vedere acțiunea de denaturare a adevărului.

Respectiv, falsificarea se poate efectua prin orice mijloace susceptibile de a produce o contrafacere a unei probe, iar după caz, prin falsificarea probelor se

înțelege fie *contrafacerea probelor*, fie *modificarea conținutului* unor probe autentice.

În acest mod, în conformitate cu art. 117 din Codul de procedură civilă, probe în pricinile civile sânt elementele de fapt dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile, obiecțiile părților precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a pricinii, inclusiv elementele de fapt constatate din explicațiile părților, ale altor persoane interesate în soluționarea pricinii, din depozițiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video sau din concluziile experților, iar *a contrario*, probele obținute cu încălcarea legii nu au putere de probațiune și nu pot fi puse de instanță în temeiul hotărârii.

Infrațiunea specificată la alin.(1) art. 310 din Codul penal este o infrațiune formală și se consideră consumată din momentul falsificării probelor, indiferent dacă acestea au fost admise ulterior sau dacă au fost puse la baza unor acte procedurale, însă se consideră epuizată din momentul prezentării probei falsificate instanței de judecată sau din momentul anexării acesteia la materialele dosarului, la caz, potrivit acuzației formulate, fapta având loc în primăvara anului 2009.

6.19. În același context, *latura subiectivă* a infrațiunii reprezintă un proces ce decurge în psihicul infractorului, conține momentul intelectual (*conștiința*), momentul volitiv (*voința*) și cel emoțional, care se dezvoltă prin semne juridice ca vinovăția, motivul și scopul făptuitorului în momentul săvârșirii infrațiunii.

Astfel, *latura subiectivă* cuprinde acele elemente de natură spirituală din conținutul infrațiunii care leagă fapta materială de autorul ei, aceasta, de fapt, caracterizează întreaga activitate psihică a persoanei legată de săvârșirea faptei infracționale, care, la rândul său, este alcătuită din elemente intelective și volitive, iar falsificarea probelor este făcută nu doar cu intenția de a schimba calitatea unei probe, ci și de a induce în eroare părțile în proces și instanța de judecată prin impunerea unei probe false ca fiind veridice.

La fel, fiind o infrațiune formală, falsificarea probelor poate fi săvârșită doar prin intenție directă, iar motivul nu este un semn obligatoriu și poate fi divers, adică ură; egoism; interesul material; năzuința de a obține unele avantaje nepatrimoniale; compătimire; carierism; sentimentul de solidaritate interpretat eronat etc.

6.20. *Subiectul* infrațiunii analizate este persoană fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infrațiunii a atins vârsta de 16 ani, iar în plus, subiectul trebuie să aibă calitatea specială de participant la procesul civil sau de reprezentant al acestuia, semne care în speță au fost întrunite indubitabil, fiind confirmate inclusiv de către inculpat, care a avut acest rol de reprezentant al participantului ”Centrul de Comerț” S.A. în procesul civil intentat, dar și reieșind din hotărârile adoptate la caz, în care este precizat faptul dat.

În subsidiar, conform art. 55 din Codul de procedură civilă, se consideră participanți la proces: părțile, intervenienții, procurorul, petiționarii, persoanele care, în conformitate cu art.7 alin.(2), art.73 și 74, sânt împuternicite să adreseze în instanță cereri în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale unor alte persoane sau care intervin în proces pentru a depune concluzii în apărarea drepturilor unor alte persoane, precum și persoanele interesate în cauzele privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie și în cauzele cu procedură specială.

6.21. În acest sens, instanța a analizat în primul rând caracterul declarațiilor reprezentantului părții vătămate, care vizând episodul privind sustragerea bunurilor, de facto relevă aspectele unui raport juridic civil, rezultate din acte juridice examinate și de instanțele naționale.

Or, dl Sergiu Racoviță confirmă că într-adevăr în anul 2008, a parvenit de la inculpatul Cozlov Serghei o cerere pentru transportarea mărfurilor din Hamburg în Chișinău, acceptată ulterior de societatea administrată de Sergiu Racoviță, care era un profesionist în domeniul intermedierei și transportării mărfurilor în plan internațional, după care persoana juridică "EXIM TRANS" S.R.L. a contractat o altă companie din Letonia, care se numea "JA AUTO" și care se presupune că a preluat marfa din Hamburg.

6.22. La fel, Sergiu Racoviță mai afirmă că destinatarul mărfii era compania "MAXITEH" S.R.L., a cărui administrator era martorul Mardari Alexandru și totodată, ar fi înțeles că s-a întâmplat ceva cu marfa și camionul, după care l-a informat pe domnul Cozlov, ulterior întrunindu-se atât destinatarul, cât și inculpatul cu reprezentantul părții vătămate, pentru a întreprinde acțiuni și a găsi marfa, ce denotă că toți 3 erau părți al unui raport juridic civil.

Concomitent, din expunerile lui Sergiu Racoviță, s-au înțeles cu Cozlov Serghei ca sa transmită documentele cu care au fost remise documentele din Hamburg și atunci ar fi primit un act "invoice", chiar dacă nu-și amintește prin ce anume, însă copia facturii despre costul mărfii era în suma de 52 de mii și 590 dolari SUA, confirmând existența unui asemenea act, chiar dacă pentru o altă sumă, cât și existența acordului încheiat între părțile litigante.

În subsidiar, acesta a mai afirmat că domnul Cozlov Serghei, crede că a fost în discuție cu "MAXITEH" și i-a zis că nu este posibil de găsit firma din Letonia, dar îi vor acționa în judecată pe ei, adică pe compania "EXIM TRANS" și au propus soluționarea amiabilă a conflictului prin transmiterea sumei de 35 de mii de EURO, ce denotă de altfel doar existența unui litigiu și a unei contradicții între participanții la contract, propus de a fi soluționat amiabil de către inculpat, care nemijlocit și l-a acționat ulterior în instanța de judecată pe partea vătămată.

6.23. Totuși, reprezentantul părții vătămate reține că în instanța de judecată a fost prezentată drept probă o factură "invoice" cu suma 75 de mii 298 dolari SUA,

afirmând că la acel moment, pentru victimă nu prezenta un interes această sumă din factura invoice, fiindcă ei considerau ferm că marfa nu ei au preluat-o direct, dar a preluat-o transportatorul din Letonia, adică firma ”JA AUTO”, prima instanță și a doua fiind câștigate chiar de către ei, astfel încât însăși Sergiu Racoviță confirmă de facto existența prejudiciului cauzat și totodată legitimitatea acțiunii înaintate de către societatea administrată de inculpat, considerând doar faptul că vinovăția o poartă exclusiv persoana juridică cu sediul în Letonia.

A contrario, partea vătămată și-a modificat opinia sa doar după ce Curtea Supremă de Justiție a anulat hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel având câștig de cauză anume „Centrul de Comerț”, după care în cadrul unei proceduri de revizuire, iarăși a fost respinsă cererea părții vătămate, opinând că „Centrul de Comerț” au prezentat actul ”invoice” original în suma de 75 de mii 298 de dolari SUA, astfel încât sesizarea privind comiterea unei infracțiuni a rezultat exclusiv din dezacordul cu soluția instanței civile.

6.24. Mai mult ca atât, reprezentantul părții vătămate a relatat că a primit răspunsul din Hamburg că într-adevăr, invoice-ul la pornire a fost în suma de 52 de mii 590 de dolari și alte documente despre persoana făptașă din Letonia, care în momentul dat nu mai exista deja, dar ce ține despre invoice în suma de 75 de mii 298 de dolari, a gândit că nu are rost să facă o expertiză, fiindcă el poate să nu fie fals, deoarece era cu ștampila originală, iar firmele off-shore s-ar gestiona din Republica Moldova, fără a se stabili însă vreo legătură dintre persoana inculpatului și această factură pretins falsificată, or inculpatul a acționat la fel ca un intermediar în speță.

În acest sens, Sergiu Racoviță a mai menționat că firma ”EXIMTRANS” a participat în calitate de expeditor, ca intermediar între comandatar și transportator, adică firma trebuia să pună la dispoziție un camion, nu neapărat a firmei ”EXIMTRANS” pentru transportarea mărfii din Hamburg în Chișinău, totodată pretinzând că prin acțiunile inculpatului, dauna a fost adusă în mărime de 22 de mii 608 de dolari SUA și nu cea de 75 298 dolari SUA, precum a fost invocată incorect și necoreent de către acuzat în rechizitoriu.

6.25. La fel, reprezentantul părții vătămate doar consideră că a înțeles că a fost înșelat atunci când la sfârșitul cauzei civile a primit câștig de cauză firma ”Centrul de Comerț”, deoarece suma diferă foarte mult, iterând că până atunci nu atrăgea atenția la suma din invoice, deoarece considera că nu ei trebuia să o restituie, ce denotă mai mult o poziție subiectivă a victimei și nu o informație utilă în sensul demonstrării vinovăției persoanei inculpate.

Subsecvent, a mai afirma că suma prejudiciului într-adevăr o consideră una considerabilă, însă nu-și amintește dacă invoice-ul în suma de 75 de mii 298 dolari a fost prezentat de către inculpat, dar își amintește că invoice-ul în original l-a văzut în ziua când a fost ședința revizuirii, ce denotă o incertitudine și la aspectul

prezentării acestei probe în instanța de judecată civilă anume de inculpat, precum a fost imputat de acuzare.

6.26. În același timp, dl Sergiu Racoviță confirmă totuși transferarea reală a banilor în cuantum de 75 de mii 298 de dolari SUA în beneficiul societății reclamante, administrate de inculpat, fără a elucida momentul transmiterii și locul, care de altfel nu au fost stipulate nici în actul de învinuire, care reprezintă un aspect indispensabil la constatarea urmărilor prejudiciabile în cazurile de infracțiuni consumate contra patrimoniului, ce presupun ”însușirea”.

În același timp, acesta mai argumentează că nu s-a adresat în ordine de regres către firma din Letonia, deoarece în momentul când a dorit să se adreseze către ei, ar fi întocmit scrisori către Asociația de Transport din Letonia care au răspuns că societatea Letonia nu mai există și cu managerul său direct ce era el acolo nu poate fi găsit, ce denotă totuși că acesta a avut o posibilitate să acționeze consecutiv în regres transportatorul pentru repararea prejudiciului sau cel mult administratorii acestuia, care sunt identificabili în contextul existenței unei societăți comerciale înregistrate oficial, iar teză că administratorii nu ar putea fi găsiți, instanța o consideră vădit neîntemeiată și lipsită de argumentare.

6.27. Concomitent, reprezentantul părții vătămate a mai confirmat că actul „invoice” îl întocmește vânzătorul mărfii, adică în cazul dat de ”MAGNUM MANAGEMENT” din SUA și a subliniat că actul cu 75 de mii 298 de dolari a fost prezentat în judecată peste 3 luni, însă a mai iterat că n-au efectuat o expertiză cu privire la suma din acest invoice în suma de 75 de mii 298 de dolari SUA, deoarece insistau pe aceiași versiune, adică că ei nu au fost transportatori direcți.

6.28. Prin urmare, la caz, chiar din declarațiile reprezentantului părții vătămate, nu a fost identificată nici o legătură a inculpatului cu autorii infracțiunii de sustragere a bunurilor pe teritoriul Germaniei, cu societatea contractată din Republica Letonia sau cu persoana juridică emitentă a facturii invoice pretins a fi falsificată, adică ”MAGNUM MANAGEMENET” LLC din Statele Unite ale Americii, aspect indispensabil în cazul imputării unei asemenea acuzații grave precum dobândirea ilicită a bunurilor victimei, altfel fiind constatat în speță exclusiv existența unui raport juridic civil soluționat pe cale judiciară civilă, cu rezultatul căruia partea vătămată nu a fost de acord, dezacordul fiind camuflat într-o sesizare cu privire la comiterea unor infracțiuni, pe care organul de urmărire penală nu a întreprins suficiente acțiuni în scopul investigării obiective și sub toate aspectele, îndeosebi fără a solicita o informație pertinentă de la autoritățile Statelor Unite ale Americii cu referire la compania ”MAGNUM MANAGEMENET” LLC, cu referire la stabilirea emitentului facturii invoice prezentată ca probă în litigiul civil sau a modului în care a fost obținut acest act de către reclamant.

6.29. Corespunzător, și din rezultatul comisiei rogatorii expediate în Republica Federativă Germania, se explică faptul sustragerii a 447 de televizoare

de model "Samsung", în care este indicată paguba cauzată firmei conform actelor prezentate în sumă de 52 690 de dolari SUA, iar în baza aceluiași răspuns s-a stabilit că potrivit cercetărilor efectuate de organele de poliție din Germania, de către ultimii au fost reținute mai multe persoane bănuite în comiterea unui șir de escrocherii și sustrageri, în care s-a stabilit că anume aceștia au sustras 447 televizoare de model „Samsung”, expediate de către compania "Magnum Management" L.L.C., cu sediul pe adresa *****, din or. ***** în mun. Chișinău, Rep. Moldova, la adresa destinatarului mărfii S.R.L. „MAXITECH-ST”, iar acuzații au format un grup criminal, în scopul însușirii prin înșelăciune și abuz de încredere a mijloacelor de transport cu tot cu marfă, cu ulterioara lor înstrăinare, însă din acest mijloc de probă administrat, iarăși nu rezultă și incidența persoanei inculpatului în cadrul acestui grup, decât se relevă existența unor acte confirmative ale valorii mărfurilor în suma de 52 690 de dolari SUA.

La fel, autoritățile statului Germania au mai stabilit că în acest scop, făptuitorii au fondat firma "ATON International Expedition" GmbH, cu presupusul loc de aflare în Berlin, care la rândul său foloseau una din camioanele înregistrate pe firma SIA „JA Auto” din Lituania, iar în aproape 2 cazuri de sustragere în așa mod, ultimii au obținut toată marfa rutei, inclusiv și marfa ce vizează 447 de televizoare de model "Samsung", expediată de către "Magnum Management" L.L.C, cu sediul *****, din ***** în mun. Chișinău, Rep. Moldova.

6.30. În așa mod, instanța conchide că într-adevăr S.R.L. "Exim Trans" a fost dusă în eroare și a devenit victimă a grupului criminal menționat *supra*, însă la acest statut ar putea pretinde toți intermediarii implicați în serviciile de transportare și/sau intermediere, inclusiv compania administrată de inculpat sau chiar persoana juridică cu sediul în Republica Letonia, dar din motive incerte, acuzarea a opinat în privința faptului că anume inculpatul a falsificat o probă în litigiul civil și inclusiv a urmărit scopul dobândirii ilicite a unor mijloace bănești, rezultate din prejudiciul suferit de „Magnum Management” L.L.C., fără a verifica legătura ultimei cu inculpatul și îndeosebi, dacă la rândul său, aceiași sumă de bani obținută, de altfel de persoana juridică "CENTRUL de COMERȚ" S.A. și nu de inculpat, ar fi fost dobândit în rezultat anume de Cozlov Serghei.

Or, în învinuirea formulată este precizat evaziv acest aspect al urmărilor prejudiciabile și doar se invocă drept o faptă consumată, o eventuală intenție a inculpatului de a dobândi mijloace bănești în quantum diferit inclusiv de cel invocat de reprezentantul părții vătămate, iar din probele administrate la fel nu reiese nici o informație că inculpatul personal ar fi dobândit o astfel de sumă în quantum de 22 608 dolari SUA.

6.31. La fel, din rezultatele Comisiei rogatorii efectuate, se mai reține că Serviciul Vamal Principal cu sediul în Pinneberg-Germania a confirmat că printr-un aviz privind taxele de import din 30 septembrie 2008, proprietarului Carnetului

TIR "XN *****" - SIA "JA AUTO" în baza facturii firmei „Magnum Management” L.L.C, cu sediul ***** din 26 martie 2008 prezentate la devamare, i s-a cerut achitarea taxelor de import, suma din factură în dolari SUA fiind de 52 690 și în EURO constituind valoarea de de 33 577,62 de EURO, la cursul valutar de 1,5692, ce legitimizează solicitarea inițială a inculpatului până la inițierea litigiului civil, după cum afirmă reprezentantul părții vătămate.

6.32. În altă ordine de idei, și martorul Alexandru Mardari nu relevă informație din care ar rezulta vinovăția inculpatului la comiterea infracțiunilor nominalizate, confirmând doar faptul că a fost directorul companiei "MAXITEH" S.R.L., care a procurat unitățile de televizoare de la societatea „Magnum Management” L.L.C., explicând în cadrul audierii sale anterioare că au mai avut asemenea tranzacții cu această societate comercială.

În subsidiar, martorul mai explică că lui Cozlov Serghei nu i-a transmis careva acte și nici nu poate confirma actele din Hamburg din motiv că nu s-a ocupat cu așa ceva, invocând că de toate problemele juridice se ocupa domnul Teodor Caterev, persoană care nu a fost audiat în prezentul proces, însă a subliniat că au avut un contract de transportare a mărfii cu firma administrată de inculpat, deoarece ultimul transporta marfa în Rep. Moldova.

6.33. Așadar, același martor doar comunică despre faptul că a existat o asemenea marfă pe care Cozlov Serghei trebuia să o livreze în Rep. Moldova, dar care nu a ajuns și ei s-au adresat cu o scrisoare către ultimul, cu somarea acestuia privind locul aflării mărfii, subliniind totodată că marfa era în mărime de 75 000 de dolari SUA, sumă care corespunde celei obținute în litigiul civil dintre societățile comerciale "Centrul de Comerț" S.A. și "Exim-Trans" S.R.L., iar întreprinderea a transferat banii pe contului firmei lui Cozlov Serghei integral, acesta fiind și motivul pentru care s-au adresat cu o scrisoare către inculpat.

Totodată, martorul a mai notat că în compania sa exista alt manager pe nume Vadim, care și efectua legătură cu societatea comercială "Magnum Management" L.L.C., care la fel nu a fost audiat în vedere susținerii acuzației aduse.

6.34. În alt context, la cauza penală au fost anexate copii ale hotărârii din 24 martie 2009 în dosarul nr. 2e-761/2009 (2e-4889/08), emisă de către Judecătoria Economică de Circumscripție în litigiul inițiat la cererea depusă de S.A. „Centrul de Comerț” privind încasarea de la S.R.L. „Exim-Trans” în beneficiul lui S.A. „Centrul de Comerț” a prejudiciului cauzat în sumă de 75 298 de dolari SUA, precum și a deciziei deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2009 în dosarul nr. 2ae-486/09, în același litigiu, prin care s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de S.A. „Centrul de Comerț”.

6.35. *A contrario*, prin decizia Curții Supreme de Justiție nr. 2rae-19/10 din 11 martie 2010, s-a admis cererea S.A. „Centrul de Comerț” și încasarea de la S.R.L. „Exim-Trans” în beneficiul lui S.A. „Centrul de Comerț” a prejudiciului

cauzat în sumă de 75 298 de dolari SUA, cu opinia separată a jud. Natalia Moldovanu, iar din analiza acestei decizii (vol.I, f.d.47-48), se explică că societatea administrată de inculpat avea calitatea de cărauş general în temeiul contractului de expediţie încheiat la 14 ianuarie 2008 cu nr. 1-01-08, constatând că partea vătămată din speţa pendinte, şi-a manifestat atitudinea neglijentă la executarea obligaţiilor sale contractuale şi pe propriul risc a încredinţat executarea comenzii reclamantului unei alte companii necunoscute de transport, urmând să compenseze prejudiciul cauzat, mai ales când "Centrul de Comerţ" S.A. a reparat prejudiciul cauzat conform ordinului de plată nr. 32 din 11 iunie 2008 anume în această sumă de 75 298 de dolari SUA.

La fel, din analiza copiei deciziei menţionate *supra* (vol.I, f.d.47), se precizează că la locul încărcării mărfii a fost perfectat inclusiv actul invoice pentru suma de 75 298 de dolari SUA, iar la caz, despre o asemenea factură cu suma de 52 690 de dolari SUA, a fost aflat abia conform răspunsului primit de autorul sesizării în speţa la 30 iunie 2010 cu nr. 011 (vol.I, f.d.8,12-13), dar şi ulterior în cadrul cauzei penale în contextul dispunerii unei comisii rogatorii, astfel încât nu există nici o probă că inculpatul ar fi cunoscut despre actul invoice cu suma 52 690 de dolari SUA şi mai mult că ar fi falsificat-o, acuzarea întemeindu-se exclusiv pe dubii neînclăturate în acest sens.

6.36. În acelaşi timp, nu rezultă nici o concluzie a unui specialist care ar putea atesta falsificarea acestui act invoice atât prin contrafacere, cât şi prin modificarea conţinutului său exclusiv de inculpat, iar mai mult, instanţa nici nu poate evalua acest aspect în lipsa actului original sau a dosarului privind examinarea litigiului civil între părţi, în condiţiile în care, conform procesului verbal de ridicare din 8 decembrie 2010, de la şefa secţiei Arhivă a Judecătorei Economice de Circumscripţie, Olesea Carajea a fost ridicat dosarul civil nr. 2e-761/2009 pe 215 zile pe faptul acţiunii civile iniţiate de "Centrul de Comerţ" S.A. împotriva lui "EXIM-Trans" S.R.L., însă nu a fost cercetat în prezenta cauză, chiar dacă pe parcursul examinării dosarului pendinte, au fost interpellate de către instanţă atât organul de urmărire penală, cât şi procurorul sau instanţele de judecată, fiind obţinut răspunsul privind imposibilitatea depistării acestei cauze (vol.II, f.d.135-137,139,143,163,165-170,172,184, vol.III, f.d.19-22,46,54,59-60,64), inclusiv cu obligarea procurorului de a asigura prezenţa probei (vol.III, f.d.79-82,84-86,88-106,114-135) şi astfel instanţa acţionând diligent fără a limita părţile în dreptul de a-şi prezenta proba.

6.37. În acest sens, pornind de la dispoziţia normei prevăzute de art. 310 alin. (1) din Codul penal, răspunderea penală intervine pentru o singură modalitate de săvârşire a faptei şi anume pentru falsificarea probelor, care nemijlocit se poate efectua prin orice mijloace susceptibile de a produce o contrafacere a unei probe, iar după caz, prin falsificarea probelor se înţelege fie contrafacerea probelor, fie

modificarea conținutului unor probe autentice, astfel încât doar faptul prezentării unei probe în procesul civil nu este suficient pentru a conchide că anume inculpatul a comis această faptă, aceste 2 condițiile fiind mai mult indispensabile, la fel ca și calitatea de subiect special exprimat prin participantul la proces sau reprezentantul său.

Respectiv, în speță, acuzarea doar bănuiește despre faptul că inculpatul ar fi falsificat proba vizată, exclusiv reieșind din interesul acestuia și calitatea sa procesuală, fără a investiga dacă însăși reclamantul în acel litigiu nu a fost indus în eroare sau cel mult că anume el este autorul falsificării și că ar fi cunoscut în prealabil despre o altă valoare a bunurilor dispărute.

6.38. În acest mod, pentru investigarea diferitor categorii de infracțiuni, Codul de procedură penală stabilește o multitudine de procedee probatorii, inclusiv cu atragerea specialiștilor sau experților judiciar, iar conform art. 6 pct. 43) din cod, prin ”*specialist*” se înțelege o persoană care cunoaște temeinic o disciplină sau o anumită problemă și este antrenată în procesul penal, în modul prevăzut de lege, pentru a contribui la stabilirea adevărului și conform pct. 12) al aceluiași articol, prin ”*expert judiciar*” se înțelege o persoană calificată care este abilitată, conform legii, să efectueze expertize și să formuleze concluzii în specialitatea în care este autorizată, cu privire la anumite fapte, circumstanțe, obiecte materiale, fenomene și procese, organismul și psihicul uman, și care este inclusă în Registrul de stat al experților judiciari.

Astfel, organul de urmărire penală a dispus de suficiente metode științifice, cât și să recurgă la diferite acțiuni de urmărire penală, la fel cum a fost invocat chiar și de partea apărării, pentru a stabili cu certitudine dacă anume inculpatul a falsificat un asemenea act, or prezumțiile de fapt, chiar fiind admise de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, ele nu pot substitui un adevăr, când se cere stabilirea acestuia și statul are asemenea posibilități legale, la care nu a recurs.

6.39. Respectiv, instanța respinge ca fiind arbitrară și recurgerea la anumite prezumții de fapt, în temeiul cărora, acuzarea încearcă să elucideze inadvertențele stabilite, chiar dacă nu a fost privată în posibilitatea înlăturării lor prin acțiuni de urmărire penală și/sau procedee juridice stabilite de lege, or și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a conchis că în anumite domenii, utilizarea unor prezumții de fapt pentru a stabili vinovăția unei persoane nu contravine prezumției de nevinovăție a acesteia, deoarece orice sistem de drept cunoaște astfel de prezumții, însă *în materie penală*, statuează că statele sunt obligate să nu depășească anumite limite în utilizarea lor, întrucât prin utilizarea lor excesivă, *puterea de apreciere a judecătorului ar fi golită de conținut*, dacă vinovăția unei persoane ar fi stabilită pe baza unor prezumții, iar în consecință, Curtea a considerat că astfel de prezumții sunt admisibile doar în măsura în care sunt rezonabile, prezumă lucruri *dificil sau*

imposibil de probat și pot fi răsturnate de către persoana interesată (*Salabiaku c. Franței*, 7 octombrie 1988, nr. 10519/83, par.28).

În acest mod, instanța reține că această situație este una evidentă în care este aplicabil art. 8 alin. (3) din Codul de procedură penală, potrivit căruia, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțitului, învinuitului, inculpatului și la caz, imposibilitatea certă a stabilirii urmării prejudiciabile cu legătura causală în cadrul escrocheriei și a falsificării actului vizat, reprezintă anume o presupunere bazată pe anumite prezumții de fapt al acuzării, reieșite din probele indirecte administrate, dar care nu pot răsturna prezumția de nevinovăție la caz.

6.40. În susținerea tezelor invocate, instanța mai reține că inclusiv prin răspunsul oferit de autoritățile Republicii Federale Germania cu nr. 7-9-31/11 din 14 iunie 2011 (vol.I, f.d.77-79) se informează că serviciul care a emis factura vizată se află în Statele Unite ale Americii și aceasta poate fi elaborată doar în acest stat, însă la caz nu a fost dispusă o asemenea cerere de asistență juridică internațională inclusiv în acest stat, pentru a identifica actul real, autorul acestuia și a stabili caracterul veridic al acestuia.

6.41. În alt context, atât cu referire la procesul de falsificare a probelor, cât și în îndeosebi în partea demonstrării faptei consumate privind dobândirea ilicită a mijloacelor bănești, anume de către inculpat și nu de către S.A. "CENTRUL de COMERȚ", instanța iterează că acuzarea s-a limitat doar la faptul intenției inculpatului de a dobândi ilicit mijloace bănești, fără a elucida acele dubii invocate de către apărare prin prezentarea ordinului de plată nr. 32 din 11 iunie 2008, care atestă remiterea de către S.A. "CENTRUL de COMERȚ" în adresa expeditorului prejudiciat anume a valorii de 75 298 de dolari SUA (vol.III, f.d.14-16,32,33-36) și inclusiv a răspunsului oferit de directorul sucursalei "Telecomtrans" al MOLDINDCONBANK S.A., care argumentează destinația plății ca fiind "*Plata pentru marfa pierdută conform contractului nr. 1-01-08 din 14 ianuarie 2008*", ce denotă că inclusiv societatea administrată de inculpat s-a aflat într-o poziție nefavorabilă similară situației părții vătămate, probe care nu au fost combătute de acuzare și exclud vădit scopul de cupiditate cu intenția sustragerii bunurilor prin escrocherie.

6.42. De asemenea, acuzarea nu a combătut argumentele inculpatului, care statuează că actul „invoice” în sumă de 75 mii 298 dolari a fost prezentat de către el în original împreună cu pretenția în această sumă de la furnizorul "MANAGEMENT" LLC în toate instanțele judecătorești începând din prima instanță, Curtea de Apel Chișinău, Curtea Supremă de Justiție și Colegiul de revizuire, însă nici una din instanțele menționate nu a avut vriun dubiu privind

autenticitatea acestei facturi reieșind din principiul egalității a tuturor în fața legii, precum și faptul că doar după transferarea întregii sume prejudiciului în adresa furnizorului, *anume de către juristul firmei S.R.L. „MAXITEH” Tudor Caterev*, i-au fost date aceste documente în mână și a fost de acord să înainteze o acțiune în ordine de regres privind repararea prejudiciului către S.R.L. ”EXIMTRANS”.

Totodată, a explicat motivul pentru care a primit aceste acte de la Tudor Caterev prin faptul că el nu are posibilitate să ia un exemplar unic de la furnizor, iar acest exemplar unic a fost expediat de către furnizor printr-o scrisoare recomandată din Hamburg către S.R.L. ”MAXITEH ST”.

Prin urmare, aceste dubii în raport cu probele apreciate anterior, denotă cert suspiciuni rezonabile neînlăturate care atestă că nu inculpatul ar fi falsificat proba vizată în procesul civil, cât și nu a urmărit vreo intenție și scop cupidant de a dobândi ilicit mijloace bănești din contul părții vătămate și prin urmare, nu s-a demonstrat vinovăția inculpatului din lipsa laturii subiective a infracțiunii.

6.43. Detaliind cele expuse, instanța conchide așadar că, pe întreg parcursul procesului penal, instanța reține că inculpatul a oferit declarații, menținând poziția sa de nevinovăție, a relatat aceleași versiuni, care, de către organul de urmărire penală nu au fost investigate sub toate aspectele, obiectiv și răsturnate prin probe incontestabile.

Or, instanța susține în acest caz că declarațiile inculpatului denotă un caracter veridic, în lipsa altor probe contrare, ori *veridicitatea* este însușirea, caracterul a ceea ce este cert, adică ceea ce este conform cu adevărul, real și poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către organul de urmărire sau instanță cu realitatea pe care o probează această informație.

De altfel, instanța afirmă că aprecierea unor declarații ale unui acuzat în cadrul unui proces penal reprezintă o importanță deosebită, ori dintr-un punct de vedere, cel puțin teoretic, declarațiile inculpatului, în măsura în care sunt sincere, sunt importante pentru organele judiciare, deoarece numai el cunoaște cel mai bine împrejurările legate de infracțiune și numai el poate furniza informații cunoscute.

Subsecvent, declarațiile inculpatului coroborează cu declarațiile martorilor și chiar ale reprezentantului părții vătămate, din care nu se reține nici o informație care ar răsturna caracterul credibil al expunerilor lui Cozlov Serghei, diferențiind doar sub aspectul modului de percepție a informației de fiecare persoană în dependență de personalitatea sa, de interesul în prezenta cauză și de modul de recepționare a informației.

6.44. Astfel, instanța conchide că inculpatul a oferit declarații necombătute și prin urmare veridice, acesta la fel afirmând de unde a obținut actul vizat ca fiind fals, argumentând titlul pentru care s-a adresat cu o acțiune civilă în instanța de judecată, inclusiv demonstrând faptul reparării prejudiciului inițial anume de către societatea administrată de Cozlov Serghei.

Respectiv, instanța mai precizează că vinovăția este o trăsătură de ordin subiectiv personal, a cărei existență poate fi constatată în privința unei persoane, ori în vederea constatării aspectului subiectiv trebuie să se examineze atitudinea psihică potrivit regulilor generale privitoare la vinovăție, iar la caz nu a fost relevat nici un argument al dorinței și înțelegerii de către inculpat a faptului comiterii unor infracțiuni.

6.45. Prin urmare, în urma cercetării materialelor cauzei, instanța constată lipsa cărorva probe care ar confirma intrarea în posesia inculpatului asupra mijloacelor bănești vizate, pe când în învinuirea incriminată acestuia, se indică că acuzatul a comis dobândirea ilicită prin înșelăciune sau abuz de încredere a acestor bunuri ce aparțin lui "EXIM TRANS" S.R.L., iar în așa mod, instanța constată că nu poate fi confirmat faptul că părții vătămate i-a fost cauzat careva prejudiciu prin acțiunile inculpatului și suplimentar, nu a fost demonstrat că raportul juridic civil apărut ar denota *de facto* o manoperă la care ar fi recurs inculpatul pentru a comite o infracțiune de escrocherie, ci din contra a fost stabilit cert existența acestui litigiu, motivat prin acte examinate de către o instanță și rezultate dintr-un contract încheiat între părți.

6.46. La acest aspect, instanța mai reține cu referire la lipsa laturii subiective a infracțiunii prevăzute la art. 190 din Codul penal, că aceasta se caracterizează, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă, fiind indispensabil la calificarea faptei stabilirea și scopului special - a scopului de cupiditate.

Prin urmare, primirea unor bunuri cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată conform art. 190 din Codul penal doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, *urmărea scopul de a le sustrage* și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat, fapt care nu a fost reținut în speță, prin administrarea unor probe indubitabile la caz, inclusiv declarațiile părții vătămate și actele care dovedesc remiterea mijloacelor bănești de către victimă și beneficiarul lor, care nu este inculpatul, ci persoana juridică "Centrul de Comerț" S.A. în lipsa altor probe contrare.

Mai mult, în cazul infracțiunii specificate la art. 190 din Codul penal, prezența scopului de sustragere o mai poate demonstra următoarele circumstanțe: 1) situația financiară extrem de neprielnică a persoanei care-și asumă angajamentul la momentul încheierii tranzacției; 2) lipsa de fundamentare economică și caracterul irealizabil al angajamentului asumat; 3) lipsa unei activități aducătoare de beneficii, îndreptate spre încasarea mijloacelor bănești necesare onorării angajamentului; 4) achitarea veniturilor către primii deponenți din contul banilor depuși de deponenții ulteriori; 5) prezentarea, la încheierea tranzacției, din numele unei persoane juridice inexistente sau înregistrate pe numele unei persoane, de care se folosește o altă persoană pentru a-și atinge interesele; 6) predispunerea persoanei la comiterea unor asemenea infracțiuni, inclusiv reieșind din

antecedentele sale penale etc., însă la caz, nici un asemenea exemplu nu a fost indentificat pentru persoana inculpatului.

6.47. De asemenea, trebuie de luat în considerare că temeiul aplicării răspunderii potrivit art. 190 din Codul penal mai apare în cazul imposibilității apărării drepturilor subiective prin mijloacele justiției civile, iar atunci când este vorba de două subiecte ale unui raport juridic, trebuie verificată înainte de toate ipoteza egalității lor în drepturi și numai dacă vor exista indici care exced limitele încălcării normelor dreptului civil, atunci s-ar putea justifica intervenția legii penale, teze în privința cărora instanța a iterat că partea vătămată a avut posibilitatea reală să-și revendice un potențial drept iscat nemijlocit dintr-un raport juridic civil, soluționat în instanțele de fond, de apel și de recurs naționale.

Important este de notat că, normele de drept civil se aplică în cazul concurenței lor cu normele de drept penal, dacă: 1) există posibilitatea restabilirii valorii lezate prin infracțiune pe calea acțiunilor benevole ale subiectului care a lezat valoarea, ori pe calea acțiunii civile; 2) fapta a fost săvârșită în condițiile unui risc întemeiat (*de exemplu, când prejudiciul este urmarea unei decizii economice nereușite ori când s-a mizat pe obținerea prea rapidă a unor beneficii etc.*), iar sub incidența legii penale trebuie să intre doar acele încălcări care demonstrează rea-voință, fraudă, malversațiune din partea făptuitorului, trăsături care nu au fost argumentate de acuzare ca fiind incidente persoanei inculpatului Cozlov Serghei.

6.48. Este relevant și faptul că, atunci când făptuitorul folosește documente false, precum este incriminat la caz, atunci încheie tranzacții în numele unei persoane juridice inexistente sau existente, dar camuflată exclusiv cu acest scop, își arogă funcții și calități pe care în realitate nu le are etc., își demonstrează reaua-voință în raport cu victima și nu se mai poate afirma, retrospectiv, că n-a fost în măsură să-și execute obligațiile contractuale.

În subsidiar, nu poate fi invocată eroarea neintenționată a făptuitorului la întocmirea unei dispoziții drept temei pentru constatarea unei intenții frauduloase față de obligațiunile asumate în raport cu victima, or în orice caz, imixtiunea penalului în sfera privată, sferă bazată pe principiul egalității părților, trebuie privită ca o ultimă măsură.

6.49. Din această perspectivă, delimitarea escrocheriei de încălcarea normelor de drept civil trebuie făcută luându-se în considerare două aspecte de maximă importanță: 1) atitudinea făptuitorului față de faptul transmiterii lui a bunurilor, care de altfel nu s-a demonstrat în speță; 2) prezența disponibilității efective a făptuitorului de a-și executa angajamentele, iar aceste două aspecte sunt puse la baza circumstanțelor care trebuie cercetate în vederea constatării lipsei sau prezenței scopului de cupiditate, circumstanțe pe care instanța le-a enumerat anterior.

6.50. De asemenea, instanța subliniază că Curtea Constituțională prin par. 21-22 din decizia sa nr. 126 din 15 noiembrie 2018 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din articolul 190 alin. (1) din Codul penal, a concretizat că în orice caz, deși ține de competența instanțelor de judecată să interpreteze și să clarifice normele legale penale, acestea nu sunt îndreptățite să recurgă la o interpretare extensivă defavorabilă a legii penale, deoarece o asemenea abordare este interzisă de articolul 22 din Constituție și de articolul 7 din Convenția Europeană, cerința dată urmărind protecția persoanei împotriva arbitrarului.

Pe de altă parte, instanța a reținut argumentele Curții și a constatat la caz inclusiv formularea vagă a acuzației, care la reținerea sa în forma expusă și cu lipsa unor dovezi certe ale vinovăției inculpatului, poate duce la instituirea unei practici judiciare prin care persoana, la caz inculpatul Cozlov Serghei poate fi tras la răspundere penală pentru simplul fapt al neexecutării obligațiilor civile sau a admiterii unor erori și altor încălcări neintenționate, care se soluționează de drept în ordinea raporturilor juridice civile, or asemenea interpretări extensive defavorabile a legii penale a fost constatată și de către Curtea Supremă de Justiție în jurisprudența sa multiplă, când a casat mai multe decizii ale instanțelor ierarhic inferioare, menționând, între altele, că nimeni nu poate fi privat de libertatea sa din simplul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală (*a se vedea Dosarul nr. Ira-1644/14, 16 decembrie 2014; Ira-940/2017, 25 iulie 2017; Dosarul nr. Ira-9/2018, 2 februarie 2018*).

6.51. În acest sens, conform par. 24 și 25 din decizia Curții Constituționale nr. 126/2018, este stipulat că neexecutarea obligațiilor care derivă dintr-un contract încheiat nu poate fi calificată ca infracțiune de escrocherie dacă nu s-a stabilit că s-au folosit manopere frauduloase față de creditorul obligației până la și pentru încheierea contractului.

Respectiv, Curtea susține că este adevărat că condițiile în baza cărora poate fi imputată infracțiunea de escrocherie sunt similare cu cazurile de nulitate a contractului viciat de eroare și a contractului încheiat prin dol, prevăzute la articolele din Codul civil, dar totuși, între aceste instituții există deosebiri, or eroarea ca viciu de consimțământ poate fi invocată și în cazul în care ambele părți au avut o falsă reprezentare a împrejurărilor la încheierea unui act juridic, precum și în cazul în care o parte co-contractantă s-a aflat în eroare din cauze obiective, nu neapărat din cauza inducerii sale în eroare.

6.52. Însă, în cazul escrocheriei, elementul subiectiv al acestei infracțiuni constă în intenția directă, dar în speță se relevă doar o eroare materială din cauze obiective admisă într-o probă din litigiul civil, eroare care a fost invocată și în cadrul revizuirii procesului civil, din expunerile părții vătămate, fiind apreciată corespunzător, eroare care nu poate fi imputată inculpatului, atât timp cât nu s-a

demonstrat că inclusiv ultimul ar fi cunoscut de aceasta în prealabil sau că ar fi falsificat acest invoice, mai ales în contextul în care acuzarea nu a combătut proba apărării ce vizează achitarea prejudiciului de către societatea administrată de inculpat anume în acest quantum de 75 298 de dolari SUA către expeditor, iar astfel nu a fost soluționat nici aspectul imposedării de bunuri, care ar presupune în mod logic sporirea patrimoniului inculpatului în detrimentul victimei, fapt nedemonstrat.

Astfel, în cadrul infracțiunii, autorul este conștient că induce în eroare și că prin acest fapt produce o pagubă, care la caz nu a fost demonstrată, în vederea realizării unui folos material injust (*intenție calificată prin scop*) și totuși, escrocheria, așa cum este reglementată în articolul 190 alin. (1), prezintă similitudini cu instituția dolului civil, care presupune, de asemenea, o inducere în eroare, însă diferența constă în faptul că, în cazul escrocheriei, *autorul urmărește obținerea unui profit în dauna patrimoniului altei persoane*, iar nu *simpla viciere a consimțământului* pentru a determina o persoană să încheie un act juridic, pe când la caz, nu a fost reținută nici simpla viciere a consimțământului, după cum reiese nemijlocit din soluția Curții Supreme de Justiție în litigiul civil, care a oferit câștig de cauză în ordine de regres societății comerciale administrate de inculpatul Cozlov Serghei.

6.53. Similar, în cazul pretensei falsificării al actului invoice anume de către Cozlov Serghei, instanța mai reiterează că în speță nu a fost demonstrat timpul și modul în care actele invocate ca fiind pretins falsificate, au apărut de la alte persoane de drept privat și nu de la un participant în procesul civil, dar și nu a fost verificată îndeajuns versiunea apărării inclusiv prin stabilirea sursei de proveniență a actului, a veridicității acestuia, inclusiv de la autoritățile statului în care își are sediul persoana juridică emitentă, care a semnat actul vizat, acuzarea bazându-se nefondat doar pe o prezumție de fapt a aspectului cantrafăcut sau alterat al acestui act, reieșind doar din interesul inculpatului, care *de facto* la fel nu a fost demonstrat în lipsa urmăririi locului aflării mijloacelor bănești transmise în temeiul deciziei Curții Supreme de Justiție din anul 2010 în litigiul inițiat de ”Centrul de Comerț” S.A. împotriva ”EXIM TRANS” S.R.L., prezumții care sunt inadmisibile în contextul riscului atragerea la răspundere penală a unei persoane, care presupun consecințe iremediabile pentru acesta și în mod obligatoriu, se impunea administrarea unor probe veritabile în acest scop.

6.54. Respectiv, articolul 130 din Codul de procedură penală prevede că instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, dar nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor și fiecare probă se apreciază de instanță privitor la

pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei, însă ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele, proba fiind declarată ca fiind veridică dacă instanța constată prin cercetare și comparare cu alte probe că datele pe care le conține corespund realității.

6.55. Astfel, actul de acuzare prezintă un act central în procedura constituirii învinuirii persoanei ce urmează a exclude oricare dubii posibile asupra nevinovăției persoanei, iar concomitent, instanța de judecată reține că în corespundere cu art. 51 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală, procurorul este persoana care, în limitele competenței sale, exercită sau, după caz, conduce în numele statului urmărirea penală, reprezintă învinuirea în instanță, exercită sau, după caz, conduce și alte atribuții prevăzute de prezentul cod, având funcție de acuzator de stat.

Respectiv, în cursul judecării cauzei, procurorul reprezintă învinuirea în numele statului și prezintă în ședința de judecată probele acumulate de organul de urmărire penală, iar reprezentarea învinuirii în instanțele judecătorești constituie o atribuție constituțională de bază a procurorului, această activitate urmând a fi desfășurată la un înalt nivel profesional, contribuind real și eficient la justa examinare a cauzelor penale, în scopul protejării persoanei, societății și statului de atentatele criminale, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie condamnată.

6.56. La fel, procesul judiciar penal servește drept garanție pentru stabilirea adevărului, datorită principiului contradictorialității, adică al confruntării a două părți opuse prin polemică, argumente când fiecare circumstanță se examinează, iar fiecare probă se verifică atât prin prisma acuzării, cât și a apărării.

Or, reprezentând învinuirea de stat, procurorul se călăuzește de dispozițiile legii și de propria sa convingere bazată pe probele cercetate în ședința de judecată, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului în practica sa constantă reiterează că dimensiunea obligațiilor statului referitoare la investigarea minuțioasă și rezultativă a oricărui fapt pretins a fi infracțional nu implică nici dreptul de a declanșa o anchetă penală împotriva unui terț sau ca acesta să fie condamnat la sancțiuni de natură penală, nici o obligație de rezultat care ar presupune că orice urmărire penală trebuie să se finalizeze printr-o condamnare.

6.57. Prin urmare, instanța stabilește că acuzarea nu a prezentat nici o probă pertinentă, concludentă și verosimilă ce ar demonstra pe de o parte în cazul infracțiunii prevăzute de art. 190 din Codul penal latura obiectivă comisă de inculpat prin existența legăturii cauzale, adică că nemijlocit el ar fi intrat în posesia

mijloacelor bănești dobândite, iar pe de altă parte latura subiectivă prin existența unei intenții directe și a scopului de cupiditate la săvârșirea infracțiunii incriminate acestuia.

La fel, nu s-a demonstrat pe de o parte în cazul infracțiunii prevăzute de art. 310 alin. (1) din Codul penal faptul că anume inculpatul Cozlov Serghei a comis fapta manifestată prin falsificarea actului invoice, iar pe de altă parte, nici elementele infracțiunii exprimate prin latura subiectivă caracterizată prin intenția directă la săvârșirea infracțiunii incriminate acestuia, în condițiile în care nu s-a stabilit că acesta ar fi cunoscut de un asemenea act în sumă de 52 690 de dolari SUA la momentul examinării litigiului civil, dubiu argumentat prin lipsa unei investigații eficiente a motivului pentru care societatea pe acțiuni ”Centru de Comerț” a reparat prejudiciul cauzat expeditorului anume în valoarea pretinsă ulterior în regres de la partea vătămată.

6.58. Pe cale de consecință, instanța constată că învinuirea adusă de către acuzatorul de stat este una iluzorie, procurorul eșuând în a prezenta probe credibile, apte de a sta la baza unei sentințe de condamnare și care ar răsturna prezumția de nevinovăție a inculpatului, iar în acest mod, instanța susține inexistența elementelor infracțiunilor incriminate inculpatului Cozlov Serghei, astfel cum rezultă din probele administrate și apreciate de instanță, cât și a necomiterii faptei de falsificare a probei în procesul civil de acesta.

Prin urmare se impune achitarea inculpatului Cozlov Serghei, deoarece în acțiunile acestuia lipsește elementele infracțiunilor incriminate acestuia în temeiul art. 190 alin. (5) și 310 alin. (1) din Codul penal, fiind sesizate incertitudini și imprecizii esențial, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate doar în favoarea inculpatului, dar și că fapta incriminată acestuia în baza articolului prevăzut de art. 310 din Codul penal, nu a fost comisă de acesta, chiar dacă ultimul a reprezentat reclamantul în instanța de judecată civilă.

Cu privire la măsura preventivă.

7.1. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) și art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanța urmează să se expună în privința măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentința va deveni definitivă.

7.2. În contextul dezbaterilor judiciare, procurorul, partea vătămată, reprezentantul ultimului, apărătorul și inculpatul nu s-au expus pe marginea aplicării sau menținerii măsurilor preventive în privința inculpatului, ultimul solicitând emiterea unei sentințe de achitare.

7.3. Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinței, instanța statuează că în privința inculpatului Cozlov Serghei, nu se atestă un act privind aplicarea măsurilor preventive în privința acestuia, iar în contextul emiterii

unei sentințe de achitare, instanța conchide că este inechitabil și nerezonabil aplicarea unei măsuri procesuale de contrângere.

Cu privire la cheltuieli judiciare și mijloacele materiale de probă.

10.1. Cu referire la cheltuielile judiciare instanța de judecată reține, că în dezbateri judiciare, procurorul nu a solicitat încasarea din contul inculpatului a mijloacelor bănești, cu titlu de cheltuieli judiciare suportate, iar mijloace materiale de probă nu se atestă anexate la cauza penală.

Cu privire la latura civilă.

11.1. Potrivit materialelor cauzei penale, a rechizitoriului întocmit și în contextul dezbaterilor judiciare, acuzarea de stat a opinat spre admiterea acțiunilor civile înaintate, la care apărătorul inculpatului nu s-a expus, solicitând emiterea unei sentințe de achitare în privința lui Cozlov Serghei, iar reprezentantul părții vătămate a afirmat în cadrul audierii sale că dauna a fost adusă în mărime de 22 de mii 608 de dolari și nu de 75 298 de dolari SUA, totodată că pe parcursul examinării cauzei va înainta și acțiunea civilă.

11.2. Instanța concretizează că potrivit art. de 222 alin. (1) din Codul de procedură penală, persoana fizică care a intentat acțiunea civilă, prin ordonanța organului urmărire penală sau prin încheierea instanței de judecată, este recunoscută în calitate de parte civilă și ei i se înmânează informație în scris despre drepturile și obligațiile ei prevăzute în art.62, dar în speță nici partea civilă, nici reprezentantul acesteia nu au depus acțiunea civilă în formă scrisă.

11.3. În acest mod, la caz, instanța relevă că a fost adoptată o sentință de achitare din lipsa elementelor infracțiunii pentru fapta incriminată în baza art. 190 din Codul penal, adică în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, iar în acest sens, instanța reține ca incidente la caz prevederile 387 alin. (2) pct. 2) din același cod, potrivit cărora în cazul când se dă o sentință de achitare, instanța nu se va pronunța asupra acțiunii civile dacă inculpatul a fost achitat pentru că nu sânt întrunite elementele infracțiunii sau există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei, prevăzute în art.35 al Codului penal.

11.4. În același context, luând în considerare că nu s-a depus o acțiune civilă în instanță și fiind audiat, Sergiu Racoviță a confirmat că nu a depus o astfel de cerere urmând să o formuleze ulterior, instanța conchide că acestuia, care parte vătămată care nu au depus o acțiune civilă în formă scrisă, îi sunt aplicabile prevederile art. 221 alin. (5) din Codul de procedură penală care indică că persoana care nu a înaintat acțiunea civilă în cadrul procesului penal, precum și persoana a cărei acțiune civilă a rămas nesoluționată, au dreptul de a înainta o asemenea acțiune în ordinea procedurii civile.

Astfel, în baza materialelor cauzei penale și a probelor cercetate în ședință de judecată, în conformitate cu prevederile articolelor 221, 329, 340, 384-387, 390

alin. (1) pct. 2) și 3), 392-394, 396 și 397-398 din Codul de procedură penală,
instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se achită **Cozlov Serghei *******, învinuit în baza articolului 310 alin. (1) din Codul penal, pe motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat.

Se achită **Cozlov Serghei *******, învinuit în baza articolului 190 alin. (5) (*în redacția Codului penal republicat la 14 aprilie 2009, în vigoare de la 24 mai 2009, până la modificările operate ulterior prin Legea nr. 179 din 26 iulie 2018 în vigoare din 17 august 2018, prin Legea nr. 47 din 29 iulie 2022 în vigoare din 26 august 2022 și prin Legea nr. 136 din 6 iunie 2024, în vigoare din 7 septembrie 2024*), pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

Se informează că potrivit art. 390 alin. (3) din Codul de procedură penală, sentința de achitare duce la reabilitarea deplină a inculpatului.

Măsură preventivă în privința lui Cozlov Serghei nu a fost aplicată la faza judecării cauzei.

Sentința este cu drept de atac în ordine de apel în Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (*sediul Buiucani*), din momentul pronunțării integrale a acesteia.

**Președintele ședinței,
judecător**

Olga BEJENARI